

Ở Cùng Nhà Với Mỹ Nam

Contents

Ở Cùng Nhà Với Mỹ Nam	1
1. Chương 1: Won! Chàng Trai Thứ Nhất	2
2. Chương 2: Giữ Em Đi	3
3. Chương 3: Bảo Mẫu Tạm Thời, Hay Là Vô Thời Hạn?	5
4. Chương 4: Không Thể Bỏ Mặc Em	5
5. Chương 5: Sự Trở Về Của Aki	7
6. Chương 6: Chỗ Dưa Vững Vàng	8
7. Chương 7: Chỗ Dưa Vững Vàng (2)	10
8. Chương 8: Chỗ Dưa Vững Vàng (3)	11
9. Chương 9: Như Cách Anh Đã Làm	13
10. Chương 10: Đối Thủ Mới Của Aki - Nỗi Khổ Tâm Một Mình Anh Phải Gánh	15
11. Chương 11: Đem Giấc Về Nhà	16
12. Chương 12: Anh Sa Ngã Rồi Em !	18
13. Chương 13: Anh Sa Ngã Rồi Em ! (2)	19
14. Chương 14: Tư Cách Người Anh Trai	21
15. Chương 15: Chuyện Gì Cũng Làm Hết Rồi !	22
16. Chương 16: Bản Thân Anh Muốn Vượt Tường	24
17. Chương 17: Góc Khuất Của Anh	25
18. Chương 18: Đồ Vô Si Như Anh	27
19. Chương 19: Kết Thúc Mở [End]	29
20. Ngoại Truyện: Thầy Giáo Của Tôi Là Mạc Cảnh Thần	31
21. Ngoại Truyện 2: Nếu Anh Là Ánh Mặt Trời	33

Ở Cùng Nhà Với Mỹ Nam

Giới thiệu

Tuyền Thy là một cô nàng vô cùng may mắn. Nó có một gia đình hoàn mỹ, một người anh trai tốt b

1. Chương 1: Won! Chàng Trai Thứ Nhất

08:00 pm

BIỆT THỰ TUYỀN GIA

- Thiếu Gia! Trời bên ngoài đang mưa. Cậu không định, sẽ bỏ mặc tiểu thư ở ngoài đó chứ?-Người đàn ông đứng tuổi trong trang phục quần gia đứng cạnh anh, ngay lúc này lên tiếng hỏi. Trong khi ông lo lắng, thì Hiếu Phong lại bình thản lạ thường. Anh từ cửa sổ nhìn ra ngoài, sau đó vội cười khẩy. Hành vi để người khác dầm mưa của anh, có thật sự tàn nhẫn không? Nhưng suy cho cùng, trẻ không ngoan thì phải chịu phạt chứ!- Tuyên Thiếu Gia! Cậu..-Ông ngập ngừng, rồi cúi gập đầu xuống. Nếu ông mà nhiều lời, thì anh sẽ nổi giận mất. Nhưng im lặng, thì có phải cách tốt không?

- Mau chuẩn bị ô cho tôi! Tôi muốn xuống đó!

- Sao?-Ngẩng mặt lên, ông hốt hoảng - Cậu định..

- Phải!-Quay lại đối diện ông, Won khẳng định - Dù sao đi nữa, con bé cũng là em gái của tôi. Tôi không nên quá tuyệt tình. Nếu ông không muốn hại nó chết, thì mau chóng lấy ô cho tôi đi!-Anh ra lệnh. Nghe xong, ông vui vẻ gật đầu. Sau đó, nhanh chóng quay người đi.

Dưới màn mưa đêm. Nó cảm nhận, cả cơ thể và lòng mình đang lạnh buốt. Dấu hỏi trong đầu vẫn không hề lay chuyển rằng: " Won à? Anh tuyệt tình đến vậy sao? "

- Hức, anh hai! Tại sao lại đối xử với em như vậy hả? Hức hức-Nó khóc, hai nắm tay xiết chặt lại, đầu hơi cúi xuống. Nó đã quỳ ở đây rất lâu rồi, tại sao Won vẫn không tha lỗi cho nó chứ? Có thật là, anh muốn bỏ mặc nó hay không?

Cộp

Cộp

Tiếng bước chân này?

Nó không còn thấy mưa đang đổ vào người mình như lúc ban đầu nữa. Mà thay vào đó, là một cảm giác rất đặc biệt. Đường như, có ai đó đang che chắn nó thì phải! Nhưng nó sợ khi ngẩng đầu lên, người đó không phải Won!

- Chân em bị thương rồi kìa! Mau theo anh vào trong đi!-Anh nói, rồi xòe bàn tay ra trước mặt nó. Nghe thấy giọng của Won, nó ngẩng mặt lên cười. Trong màn mưa này, hình ảnh nó càng trở nên hoàn hảo - Còn cười nữa sao? Mau lên, đưa tay cho anh!-Nhìn Won, nó ngoan ngoãn gật đầu:

- Dạ được!

Nó cười, rồi đưa tay đang lạnh cóng xiết chặt bàn tay Won. Sau khi đã đứng lên, anh bất ngờ kéo vội nó vào người. Chiếc ô trên tay anh, ngay lúc này cũng rơi xuống. Đứng chứng kiến cảnh tượng kia, ông quản gia liền sững sờ:

- Thiếu gia cậu ấy làm sao vậy?

- Won! Anh làm sao vậy? Anh còn giữ chặt em như vậy, em sẽ không thở được đó!

Sợ hãi, nó cố gắng đẩy anh ra. Nhưng vì dầm mưa quá lâu, cộng thêm việc quỳ gối. Nên nó không thể đẩy Won ra, mà ngược lại càng bị anh xiết chặt.

- Anh biết mình làm như vậy sẽ khiến em sợ hãi và căm ghét anh. Nhưng mà Tuyên Thy, anh không muốn mãi mãi là anh trai của em. Em có biết hay không?

Thôi đẩy anh, nó từ từ buông lỏng hai tay xuống. Won nói như thế, rốt cuộc là ý gì?

- Won! Anh đang nói gì vậy?

- Anh nói là anh.. anh..

“ Không được! Mình không thể nói ra! Nếu không, mình sẽ mất con bé mãi mãi! ”

Chấn chỉnh, anh từ từ cho nó rời khỏi mình. Cơ thể cả hai bây giờ, điều trong tình trạng ướm sưng. Nhìn nó, Won cười nhạt:

- Không có gì quan trọng bằng sức khỏe của em. Cho nên, chúng ta mau vào nhà thôi. Chân của em đang bị thương. Nếu không sơ cứu, sẽ bị nhiễm trùng đó!

Anh nhắc nhở. Nghe xong lời anh, nó liền đưa mắt xuống chân mình. Đúng như Won nói. Nếu nó không sơ cứu, thì sẽ bị nhiễm trùng cho mà xem. Nhưng, câu nói của Won lúc này, nó có phần không hiểu lắm!

Tại sao, anh lại một mực muốn phạt nó bằng một thái độ dừng dừng? Nhưng sau đó, lại biến thành một con người khác? Quan tâm, và nói những lời khó hiểu? Chẳng nhẽ mười mấy năm qua ở bên anh, nó vẫn không hiểu được Won sao?

Won! Rốt cuộc, anh là người như thế nào vậy?!

2. Chương 2: Giữ Em Đi

SÁNG HÔM SAU

Cạch

Nghe thấy tiếng cửa được ai đó đẩy vào. Người con gái trong chiếc đầm trắng phối ren ngồi trước gương bỗng quay lại. Đối diện khuôn mặt có chút nhợt nhạt kia, anh thở dài rồi cho cánh cửa khép lại dần. Sau đó, thì bước nhanh về phía nó. Biết được Won không mấy vui vì chuyện tối qua, nó khó nhọc đứng nhanh dậy. Bây giờ mà nói, nó không khác nào như một người tàn phế hết. Hai đầu gối đang đau rất. Hơn nữa, còn được bằng bó rất chỉnh chu.

Rồi đưa mắt nhìn xuống đầu gối của Tuyên Thy, tâm trạng Hiếu Phong lúc này càng trở nên phức tạp. Tại sao, anh có thể phạt nó ra nông nổi này?

- Anh hai! Anh làm sao vậy? Sao nhìn anh có gì đó không được vui?

Nó hỏi, vẻ mặt có chút lo lắng. Nhìn sâu vào đôi mắt nó hơn, anh bắt giác lắc đầu. Sau đó, đưa tay kéo nó về phía mình, xiết chặt:

- Anh, chỉ là đang cảm thấy mình khiến em chịu uất ức thôi. Cho nên, tâm trạng mới không được vui. Em cũng không vì vậy, mà giận người anh trai này chứ?

Nói rồi, anh từ từ buông nó ra. Mỉm cười thật tươi, nó vội vã lắc đầu:

- Không có! Tuyệt đối không có!

Nó đáp. Won nghe xong, liền khuyến mãi một nụ cười. Như vậy thì anh yên tâm ra nước ngoài công tác rồi.

- Bây giờ, anh đưa em đi gặp một người. Người này từ hôm nay trở đi, sẽ là người chăm sóc cho em!

Nói rồi, anh đưa tay kéo nó đi. Nhưng đi được mấy bước, thì nó chợt khựng lại. Chân nó hiện tại rất đau. Quay lại nhìn gương mặt xanh xao kia, anh cười nhẹ, rồi nhanh chóng ngồi xuống xoay lưng về phía nó:

- Mau lên!

VƯỜN HOA

Ra đến vườn hoa thì Won nhẹ nhàng đặt nó xuống thảm cỏ xanh. Bây giờ khung cảnh ở đây lúc này thật đẹp. Phải nói, đây là lần đầu tiên nó được đặt chân ra đây. Vì từ trước đến giờ, ở đây được xem là một khu vực cấm. Chỉ có những người lớn hơn nó, mới có thể bước vào thôi --

- Đẹp quá đi!

Hồn nhiên, nó cảm thán. Người con trai đang cầm cúi tưới hoa ở phía xa, bỗng quay lại mỉm cười. Nhưng khi nhìn thấy anh, nó đột ngột im lặng. Ô, người đó.. Không phải là Nae sao? Sao anh ấy lại ở đây?

- Won à? Anh ấy..

Chỉ tay về phía Nae, nó quay lại Won thắc mắc. Người đứng bên cạnh nó thở một hơi dài, sau đó di chuyển bàn tay mình lên đầu cô gái kia xoa nhẹ:

- Nae không cần phải kết hôn nữa. Cho nên, nó tình nguyện về đây chăm sóc em!

- Chăm sóc em sao? Vậy còn anh, anh sẽ đi đâu?

- Hmm.. Dĩ nhiên là đi công tác rồi cô bé!

Anh đáp. Nó không nói gì thêm, mà chỉ quay mặt về phía xa thở dài. Won phải đi công tác sao? Nhưng thời gian là bao lâu chứ? Nó không muốn anh đi. Nhưng mà nếu anh ở đây, thì hằng ngày nó sẽ bị phạt phải quỳ gối như tối qua cho xem. Nó đã nói với anh là muốn chuyển trường rất nhiều lần. Nhưng mà mỗi lần nó nói, đều bị anh mắng xối xả .-. Nếu như lần này người chăm sóc nó là Nae, thì có lẽ nó có lợi thế hơn rồi!

“ Mình nhất định phải chuyển trường. Tuyệt đối phải chuyển trường ”

- Dạ được! Anh hay là Nae chăm sóc em, em đều không có ý kiến!

Quay lại Won, nó ngoan ngoãn đáp. Anh dù nửa tin nửa không, nhưng vẫn quyết định gật đầu:

“ Tốt nhất là như những gì em đã nói ”

- Nè nhóc, em làm gì mà ngồi ở đây một mình vậy?

Thấy nó có vẻ không được vui khi một mình ngồi trên xích đu ở khuôn viên, Nae khó hiểu tiến đến gần hỏi. Khẽ đưa mắt lên nhìn anh, nó bất giác lắc đầu:

- Nếu em nói ra, anh cũng sẽ không giúp gì được cho em đâu!

Ai kia phủ định, sau đó quay mặt về hướng khác mỉm cười. Nó không tin khi nó nói như vậy, mà Nae tàn nhẫn không giúp a. Rồi thở rõ một hơi, anh ngồi xuống bên cạnh nó chau mày:

- Em là đang xem thường anh đúng không?

Nghiêng đầu sang, Nae hỏi. Quay mặt lại anh, nó tiếp tục việc lắc đầu:

- Đương nhiên là không rồi! Em nào có xem thường Lạc Tường Nguyên anh. Chỉ là chuyện này, có liên quan đến anh hai của em. Mà em biết, anh không muốn đối đầu với anh ấy. Cho nên Nae, anh sẽ không giúp được em đâu. Vì vậy, anh đừng hỏi thì tốt hơn. Em, sẽ không nói cho anh biết đâu!

Cương quyết giữ vững lập trường, nó đáp. Người bên cạnh nghe thấy, liền lấy làm hiếu kỳ. Anh đúng là không muốn đụng chạm với Won. Nhưng mà Won đã có dặn qua, là không được làm phật lòng nó. Nhưng mà chuyện này lại có liên quan đến Won. Vậy nên, anh phải làm sao để vẹn cả đôi đường đây?

Quan sát nét mặt khó coi của anh hồi lâu, nó theo phản xạ thở dài:

- Dù sao thì anh cũng sợ sẽ đụng độ với Won thôi. Cho nên, em sẽ không nhờ anh giúp. Vậy đi, em đi học bài đây!

Nói rồi, nó đứng dậy, sau đó một rồi hai bước rời đi. Trời ạ, sao Nae không lên tiếng giữ nó lại chứ? Nếu anh giữ nó lại, nó nhất định sẽ nhờ anh giúp mà T^T

“ Nae! Giữ em lại đi. Nói là anh sẽ giúp em. Năn nỉ anh luôn đó! Làm ơn giữ em đi mà ”

- Được rồi! Anh sẽ giúp em! Bất kể đó là chuyện khó khăn như thế nào!

3. Chương 3: Bảo Mẫu Tạm Thời, Hay Là Vô Thời Hạn?

PHÒNG KHÁCH

- Cái gì? Em muốn chuyển trường sao? Không được! Chuyện này anh không thể đồng ý!

Tiếng hét thất thanh của ai đó làm nó chau mày. Tại sao anh lại phản ứng thái hóa như vậy chứ? Chỉ là chuyển trường thôi mà. Vậy mà lúc ban đầu, anh còn hứa sẽ giúp nó == Thật không thể tin lời của con trai nói mà ==! Rồi cầm lấy gối ném Nae, nó đứng nhanh dậy xiết chặt hai nắm tay hình quả đấm:

- Em biết ngay là anh chỉ có cái miệng mà! Chỉ giỏi nhất là khoác lác thôi. Thảo nào, người ta lại chủ động hủy hôn với anh. Lạc Tường Nguyên! Em ghét anh!

Mắng xối xả Nae xong, thì nó bước khập khiễng hướng theo phía lên lầu. Giữ chặt chiếc gối trong tay, Nae nhìn theo dờ khóc dờ cười. Con bé này, hôm nay dám mắng anh sao? Còn dám lòi chuyện anh bị từ hôn ra chộc tức anh nữa chứ. Haizzz, nó chán sống rồi ==

- Tuyên Thy anh nói cho em biết. Dù cả đời này định sẵn anh là bị từ hôn mà trưởng thành. Thì anh cũng dám cá với em, anh sẽ không bao giờ quay lại thích em đâu!

Anh nói với theo. Khựng lại một giây, nó cắn chặt môi chau mày:

“Được lắm Lạc Tường Nguyên! Những tháng ngày sau này, em sẽ khiến anh biến thể nào là đau khổ và khó chịu. Hứ!”

MỘT TUẦN SAU

Một tuần này trôi qua với nó vô cùng khổ sở a. Nào là phải thức dậy đúng giờ, rồi ăn đúng bữa, không được bỏ học nửa vời, v.v.. Nói chung, dường như người chịu đau khổ và khó chịu là nó. Và hôm nay, chính là một buổi sáng thứ hai đầu tuần.

- TUYÊN THY! DẬY CHO ANH!-Tiếng hét của ai đó làm trăn động cả căn biệt thự. Anh không thể nào chịu đựng được nữa rồi. Sáng sớm phải thức dậy nấu ăn, sau đó gọi nó dậy. Lại còn phải kiêm công việc giám sát nó 24 trên 24. Nghĩ kĩ, anh đúng thật là không cam tâm nha. Đường đường là một đại thiếu gia giàu có. Vậy mà hôm nay, anh lại biến thành một bảo mẫu tạm thời. Ủa, là bảo mẫu vô thời hạn mới đúng chứ!- MAU LÊN, DẬY CHO ANH!-Lần này xem ra có tác dụng hơn lần trước nha. Nghe tiếng hét ồm ồm của anh, cả phần cơ thể nó liền ngọ nguậy, rồi vươn thẳng hai tay ra. Kết quả cái lúc tay nó vừa vươn ra, thì ai kia đã chịu đòn == Trong lúc nó còn ngu ngơ, thì anh đã hần học kéo nó dậy. Vì lực kéo quá mạnh, nên nó cứ vậy mà chủ động sà vào lòng anh. Đưa hai tay giữ lấy một cơ thể khác, gương mặt Nae ửng hồng. Sao vậy? Sao tim anh lại đập loạn xạ trước nó chứ? Không thể nào! Cái quái gì đang xảy ra với anh vậy? Rồi nhanh chóng buông nó ra, Nae chấn chỉnh lại cái cục diện bây giờ. Mơ màng ngắm nghía khuôn mặt đỏ đỏ kia, nó bất giác mỉm cười:

- Chào buổi sáng, Nae!

Nó nói, rồi đưa tay lên chào anh. Nae cau mày, sau đó dùng ngón tay trỏ chỉ nhẹ vào trán nó, đáp:

- Sáng cái gì mà sáng! Em có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Mau đi rửa mặt rồi xuống dưới nhà ngay cho anh. Hôm nay không cần phải đi học luôn!

Nói xong, Nae đứng nhanh dậy rồi quay người bỏ đi. Đưa hai tay dụi mắt rồi nhìn theo anh, nó theo phản xạ gãi đầu. Hôm nay là thứ hai mà. Không cần phải đi học là sao? Sao nó không hiểu gì đang xảy ra hết vậy!

4. Chương 4: Không Thể Bỏ Mặc Em

DƯỚI NHÀ

Tích tắc

Tích tắc

Ngồi trước bàn ăn, Nae đưa mắt nhìn lên đồng hồ sốt sắng, rồi lại đưa mắt nhìn lên lầu chau mày. Không biết nó khi nào mới bỏ được cái tính lề mề nữa. Cùng lúc đó thì..

Ting.. Ting.. Ting

Giật mình cầm lấy điện thoại lên xem, đôi mày ai kia chột nheo lại:

NỘI DUNG:

“ Sao rồi? Con bé đã dậy chưa? Còn nữa, đã ăn sáng và đến trường rồi chứ? ”

Là SMS của Aki nha. Mà nếu đã quan tâm người ta như vậy, sao không chịu về đây tự quản lý chứ? Rồi mệt mỗi thở mạnh ra, Nae nhanh chóng trả lời:

“ Còn lâu mới dậy! Tao thấy bữa sáng cũng không cần phải ăn luôn. Hôm nay khỏi đến trường, mày lo mà về quản lý ”

“ Vậy sao? ”

Đọc xong được câu trả lời của Aki, Nae như uống phải một liều thuốc độc cực mạnh. Anh em nhà này, được cái là cứng đầu mà. Rồi hướng mắt nhìn lên phía cầu thang, anh lần nữa chau mày. Vừa đi, mà cũng vừa đọc truyện được sao? Con ranh này, khi nào mới chịu lớn vậy chứ?

- Ôi trời! Chắc mình phát điên mất!

Ai kia ngán ngẩm cảm thán. Nhưng khi vừa nghe được giọng của anh, nó liền gấp nhẹ quyển truyện trên tay, sau đó chạy vèo đến.

- Thơm quá đi!

Kéo ghế, nó ngồi xuống nhìn vào đồng thức ăn khen lấy khen để. Nae đưa mắt nhìn gương mặt thèm thuồng của nó, liền bắt giác mỉm cười:

- Anh biết là anh nấu ngon. Em không cần phải khen ngợi anh vậy đâu!

- Em nói là thơm, chứ đâu nói là ngon. Anh tự hào cái gì chứ?

Câu trả lời của nó làm Nae ngay tức khắc im bặt. Ngặt nỗi, anh không thể giết chết nó ngay thôi. Thảo nào lại là em gái Aki, khiến người khác phải đau đầu mà. Giỏi! Anh nhất định sẽ tìm cách dạy dỗ nó.

Biết Nae giận nó cũng không nói gì thêm. Vừa lúc đang đói, nên nó không ngại mà cầm đũa gấp thức ăn bỏ mồm. Cơ mà mùi vị đúng là khác một trời một vực với vẻ ngoài nha. Bởi vậy người ta có câu ” Đừng nhìn mặt mà bắt hình dong ” là đúng mà. Hình như, Nae định ám sát nó thì phải? Thịt kho mà cứ như là chè ấy == Quan sát bộ mặt trầm ngâm của nó, Nae khó hiểu nghiêng đầu:

- Sao hả? Ngon đến mức em chỉ còn biết im lặng hay sao? Nói xem, ngon lắm có phải không?

Anh hỏi, giọng điệu đầy tự tin. Từ từ đặt đũa lại vị trí cũ, gương mặt nó biến sắc:

- Ngon cái đầu của anh! Chúng rất là kinh dị!-Nó nhăn mặt cảm thán, sau đó đứng nhanh dậy- Đây là thịt kho, chứ không phải là chè đâu. Ngon! Thì anh tự ăn đi!-Nói rồi, nó nhanh chóng quay người bỏ đi. Đưa mắt nhìn theo sau, Nae nuốt cục tức vào lòng.

- Đúng thật là..

10:00 pm

Từ sáng đến giờ nó vẫn chưa có một hột cơm nào bỏ bụng đúng là không thể chịu đựng được mà >< biết=“” vậy=“” lúc=“” đó=“” nó=“” ở=“” lại=“” đó=“” ăn=“” cơm=“” với=“” nae=“” thì=“” tốt=“” rồi=“” bây=“” giờ=“” đói=“” mà=“” chỉ=“” có=“” thể=“” ăn=“” vật=“” nó=“” thật=“” sự=“” là=“” không=“” cam=“” tâm=“” nha.=“” kiểu=“” này.=“” thì=“” nó=“” có=“” mà=“” chết=“” sớm=“” thôi=“”>

- Làm sao bây giờ? Hay là.. mình đi nhờ Nae nấu mì cho mình đi. Nhưng mà mình đã lỡ nói, sẽ không ăn bất cứ thứ gì mà anh ta nấu rồi. Bây giờ, mình làm sao có thể đi hạ mình chứ! Nhưng mà, mình rất đói..

Ngước mặt lên trần nhà, nó một mình đọc thoại. Rốt cuộc thì bây giờ, nó có nên đi nhờ Nae không?

Cũng cùng lúc đó thì:

Cạch

Nghe thấy tiếng cửa phòng được ai đó đẩy vào, nó theo bản năng kéo chăn trùm kín mít vờ ngủ. Nae từ từ bước vào trong, sau đó khép chặt cửa mỉm cười, rồi đi về phía tủ đầu giường đặt nhẹ tô mì xuống. Anh cũng biết nó đói từ lâu rồi. Chỉ là, không muốn hạ thấp lòng kiêu ngạo đi nhờ anh thôi.

- Khuya rồi! Ăn mau rồi ngủ!

Căn dặn xong, anh nhanh chóng quay người bỏ đi. Lúc này nó cũng từ từ kéo chăn xuống một khoảng, sau đó khẽ bĩu môi:

- Đừng có mơ là em cảm ơn anh!

5. Chương 5: Sự Trở Về Của Aki

SÁNG HÔM SAU

- Woa~ toàn là truyện tranh mà mình thích. Như vậy, thì mình nhất định phải mua hết chúng về! Thử xem, Nae có dám mắng mình không?

Sau khi đã bỏ trốn thành công khỏi tay Nae, nó tiếp tục với công việc đi mua truyện tranh về đọc. Lúc trước nó có một kho tàng truyện tranh luôn ấy chứ. Nhưng mà bị mấy tên hắc ám kia tịch thu hết rồi còn gì. Thành ra, nó chỉ còn biết tự sinh tự diệt thôi ==

Ở BÊN NGOÀI

Dừng lại trước nhà sách, Nae đặt hai tay lên hông rồi cúi xuống thở dốc. Con nhóc chết tiệt này, rốt cuộc đã bỏ đi đâu rồi chứ? Hai anh phải tìm nó như một thằng điên a. Rồi lấy lại tinh thần ngước nhìn lên, anh bất giác cau mày. Đây không phải là nhà sách hay sao? Anh thường nghe Won nói, sở thích của nó vốn dĩ là đọc truyện. Không lẽ, mỗi lần nó trốn học, đều là chạy đến đây sao? Ủa, như vậy thì anh dễ xử rồi. Đây là bằng chứng hữu hiệu nhất để buộc tội nó nha. Chắc, nó chết chắc rồi.

- Để anh nắm được đuôi của em rồi nhé! Lần này, anh tuyệt đối không nể mặt em nữa đâu!

Khăng định xong, Nae nhanh chóng chạy vào trong xem tình hình. Và đúng như anh dự đoán, nó cùng lúc cũng đang ở bên trong. Nhưng không phải chứ? Còn là bước ra cùng một người con trai khác sao? Trông cả hai, cứ như thân nhau từ trước vậy == Đúng chứng kiến cảnh tượng kia hồi lâu, gương mặt Nae bỗng khó coi hơn bao giờ. Ừ thì, anh đang không biết rõ cảm xúc của mình nữa.

- Tuyên Thy!

Ai kia lớn tiếng gọi nó. Bất ngờ dừng lại, rồi đưa mắt nhìn về người đang bước đến, nó đứng hình. Chết rồi! Tại sao Nae lại tìm ra nơi này?

- Nae!-Nó cười- Sao anh lại biết em ở đây?-Nó tiếp tục cười. Người bên cạnh nó lúc này nhìn Nae, rồi đưa mắt nhìn lại nó cau mày. Hình như, anh đang làm kì đà cản mũi a.

- Còn cười?-Ai kia hần học đưa tay kéo nó về phía mình, rồi hùng hồn bước đến nhìn thẳng vào người đối diện- Cậu và con bé rốt cuộc là mối quan hệ gì? Có phải con bé trốn học đến đây, là bị cậu xúi giục không?-Anh tra khảo. Ngơ ngác trước câu hỏi của Nae, đôi mày Jubin bỗng chau lại. Không phải chứ? Anh có như vậy sao?

- You đang nói gì vậy? Tôi..-Chỉ tay vào mình- Xúi giục con bé bỏ học sao?-Rồi chỉ tay vào nó. Nó đưa mắt nhìn Nae, rồi quay sang Jubin cười trừ. Nếu nó không chùn, thì chắc chắn sẽ chết rất khó coi nha.

- Jubin! Cảm ơn anh vì đã giúp tôi trả tiền những quyển truyện này! Sau này có cơ hội, tôi nhất định sẽ bù đắp cho anh! Tạm biệt!

Đứng phía sau Nae, nó nói nhỏ, rồi chậm chạp xoay người đi. Hướng mắt nhìn theo bóng dáng đang lén lút mà rời đi, anh lắc đầu:

- Nếu không phải cậu xúi giục con bé, thì tại sao hai người lại đi chung chứ? Cậu có biết cậu như vậy, sẽ khiến con bé không nên người hay không?

- Ồ tôi..

- Tôi cái gì mà tôi chứ! Cậu đừng giải thích hay biện minh cho hành vi của mình. Chuyện này, tôi nhất định sẽ không bỏ qua đâu!

- ..

MỘT LÚC SAU

- Về đến..

Giọng nói thánh thót của ai kia nói đến đây bỗng đột nhiên dừng lại. Nó cắn chặt môi, sau đó cúi đầu lúi thủi bỏ lên phòng. Nhưng cùng thời điểm đó, thì người mà nó vừa lướt ngang đã đưa tay giữ nó lại. Giật mình nhìn lại anh, nó cười trừ:

- Aki!

Giọng nói nó ngày một nhỏ đi khi gọi tên anh. Người con trai trước mặt lúc này không nói gì, chỉ khẽ nhếch môi lên, rồi kéo mạnh nó vào người mình. Sau đó, cúi khuôn mặt anh xuống của mình đặt xuống vùng cổ nó hôn nhẹ, rồi nhanh chóng buông ra:

- Tiểu bảo bối, em lại trốn học?

6. Chương 6: Chỗ Dựa Vững Vàng

- Em..

Nó lấp lững khi nghe được câu hỏi từ miệng anh. Bây giờ, nó phải làm thế nào đây? Nếu Aki biết được nó lại trốn học mà đi mua truyện tranh, thì anh sẽ phản ứng thế nào? Hơn nữa, còn phải nhờ vào tiền của người khác? Như thế, liệu anh có mắng nó một trận không?

- Không sao! Tội này tính vào Nae là được rồi!

- Thật sao?-Đưa đôi mắt trong veo nhìn Aki, nó hét lớn. Anh không nói gì, chỉ bắt giác gật đầu- Aki! Anh đúng là chỗ dựa vững vàng của em. Tuyên Thy yêu anh nhất!-Vòng hai tay xiết chặt người con trai đối diện, nó phấn khích. Anh xiết chặt nó hơn, sau đó khẽ mỉm cười. Là yêu anh nhất sao? Con bé này ngây thơ thật!

- Được rồi!

Anh nói, rồi từ từ để nó ra xa mình. Sau đó, cúi xuống hôn hai tay qua chân nó bế lên. Nằm gọn trong vòng tay anh, nó đâm ra hiếu kỳ:

- Aki! Anh muốn làm gì?

Im lặng trước câu hỏi ngỡ ngàng của nó, anh theo phản xạ bế nó vào bên trong. Dừng trước bàn ăn, Aki từ từ đặt nó xuống, rồi cẩn thận kéo ghế. Nhìn anh, rồi đến nhìn vào những món ăn đặt trên bàn, nó cười:

- Đưa balô cho anh!-Anh tiếp tục nói. Đưa mắt nhìn lên anh, nó ngoan ngoãn gật đầu. Sau đó, nhanh chóng đưa balô cho anh. Nhận lấy balô từ nó, đôi mày Aki chột nheo lại. Con nhóc này từ khi nào mang nhiều tập sách đến nặng vậy chứ? Không đúng! Trong đây nhất định có vấn đề. Nhưng làm sao đây? Anh đâu thể như Won ra tay với nó chứ- Trông cũng khá nặng nhỉ?-Aki nhướn mày, rồi từ từ đặt balô của nó sang ghế trống kế bên mình- Mau lên, ngồi xuống đi!-Người con trai tiếp tục nhắc nhở. Nó cười tươi, sau đó ngồi xuống đối diện với Aki. Cha! Toàn là những món mà nó thích nha. Nếu vậy, nó không cần phải khách sáo với anh rồi. Vì ít ra, anh là người duy nhất không chấp nhất nó. Thực nữ hay không, nó cũng mặc kệ.

- Nhìn chúng là bụng em cứ réo lên rồi! Aki, chúng ta ăn đi có được không?

Cầm lấy đĩa, nó đưa khuôn mặt phấn khích nhìn sang anh hỏi. Trong ánh mắt, lại hiện rõ lên sự thèm thuồng. Người đối diện lúc này cười tươi, sau đó lắc nhẹ đầu:

- Không phải là chúng ta! Mà còn, có một người khác nữa. Thật ra, thì anh cũng không muốn người này phá hỏng niềm vui của mình chút nào. Nhưng mà phải làm sao đây? Anh cũng không còn lựa chọn nào khác. Cho nên..

Bỏ lửng câu, đôi mắt anh lại bất giác hướng theo hướng dẫn lên lầu. Nó vì hiếu kỳ, nên cũng nhìn theo anh.

Cộp

Cộp

...

Bước xuống cầu thang ngay lúc này là một chàng trai vô cùng đẹp nha. Anh sở hữu mái tóc màu xanh, và một đôi mắt màu đen láy. Dáng vẻ thư sinh, cùng trang phục ở bên ngoài đầy chỉnh tề. Bên cạnh đó, anh còn chọn cho mình một chiếc kính cận vô cùng phù hợp với khuôn mặt. Nhìn vào người con trai đó hồi lâu, nó có cảm giác bản thân bị tê liệt hoàn toàn. Trời à! Chỉ mới một tuần không gặp, mà Won đã trở thành một người hoàn toàn khác rồi sao? Nó đúng là có chút không nhận ra nha. Rồi đứng dậy thật nhanh, nó theo phản xạ chạy ủa về phía Won. Người phía sau là Aki lúc này cũng đứng dậy, sau đó nhìn về cảnh tượng đối diện chau mày. Không phải nó chứ? Bình thường đâu bị trai đẹp thu hút đâu. Đặc biệt là Won. Nó cũng đã từng hứa, anh là duy nhất không phải sao? Sao bây giờ, lại vì Won mà bỏ rơi anh chứ? Thật là..

- Sao hả nhóc? Sắp không nhận ra người anh này rồi sao?-Ai kia hỏi, rồi cúi xuống đặt hai cánh tay lên vai nó- Anh thay đổi. Vậy còn em, em đã ngoan ngoãn hơn chưa? Một tuần vừa qua, Nae đối xử với em thế nào hả?-Anh tiếp tục hỏi. Nó nhìn Won hồi lâu, sau đó mỉm cười trừ. Anh thì thay đổi đến mức nó không sắp nhận ra. Còn nó, cũng có thay đổi thành tiến bộ ấy chứ. Mà là, tiến bộ trong khâu trốn học. Nếu đồn ra bên ngoài, thì Tuyên Gia biết giấu mặt đi đâu đây? Rồi quay lại phía Aki, nó cầu cứu. Anh nhìn nó, sau đó thì thư thả ngồi xuống ghế. Cái tội thấy trăng quên đèn, thì bây giờ tự chịu đi ha. Biết là cầu cứu không thành công, nó tiếp tục quay lại Won cười cười:

- Đừng nói chuyện này nữa có được không Won? Em đói bụng lắm rồi!

Ai đó diện cố. Anh từ từ thu tay về, sau đó đặt vào trong túi quần gật đầu:

- Được rồi! Đi thôi!

- Dạ!

Nó đáp, rồi ngoan ngoãn bước theo sau Won đến bàn ăn. Đưa mắt nhìn sang cô bé đang ngồi kế bên anh trai, Aki đâm ra không hài lòng. Không phải chứ? Anh đang tạo cơ hội cho Won sao? Không được! Chuyện này không thể nào!

- Tuyên Thy! Mau qua đây với anh! Bên của Won không hợp phong thủy với em!

Ai kia lên tiếng nói. Nó đưa mắt nhìn Won, rồi nhìn sang Aki chớp chớp mắt. Cái gì mà không hợp phong thủy chứ? Không phải lúc này, anh còn chọn chỗ này cho nó sao?

- Nhưng mà lúc này anh..

- Không nói nhiều, mau qua đây!

- Dạ được!

Nó ngoan ngoãn gặt đầu, rồi nhanh chóng bước sang phía Aki. Đẩy nhẹ gọng kính lên, Won bắt giác lắc đầu. Thằng nhóc này, xem ra cũng rất giỏi tranh giành với anh a. Nhưng không sao! Anh rất rất rộng lượng mà.

Thế là, bữa cơm trưa diễn ra một cách suôn sẻ. Nhưng cho đến thời khắc này:

- Cái con nhỏ chết tiệt! Tốt nhất em đừng để anh nhìn thấy được. Nếu không, anh nhất định giết chết em!

Nae hét lớn. Ngay lập tức, nó không hẹn mà nhận được hai cặp mắt nhìn viên đạn. Nhìn Aki, rồi nhìn lại Won, nó cười trừ:

“ Ôi cuộc sống bình yên của mình.. ”

7. Chương 7: Chỗ Dựa Vững Vàng (2)

- Cái tên chết bầm! Hôm nay anh dám chửi tôi sao? Tôi nhất định sẽ cho anh biết tay!

Nó lăm lăm chửi Nae. Won trầm ngâm nhìn Aki, sau đó nhìn sang nó chau mày:

- Giữa em và Nae rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Im lặng hồi lâu, cuối cùng Won cũng không chịu được mà hỏi. Nhưng khi nghe được câu hỏi khó này, thì nó có cảm giác bản thân đang lâm vào tình thế bí. Nếu nó nói ra tất cả, thì không phải sẽ lại bị anh phạt quỳ gối nữa sao? Không! Nó rất ghét cảm giác đau đớn thấu xương đó.

- Em..

Nó ấp úng, rồi nhanh chóng đưa mắt nhìn sang người bên cạnh mình cầu cứu. Nhưng không! Nó chỉ nhìn thấy Aki đang thưởng thức bữa ăn trưa một cách ngon lành. Không phải chứ? Anh rõ ràng là muốn chơi khăm nó đây mà!

- TUYÊN THY! EM RA ĐÂY NGAY CHO ANH!

Nae ở bên ngoài tiếp tục hét. Nó lần này không còn cách nào khác, đành đứng dậy đặt bát và đĩa lại ngay ngắn lên bàn, điệu bộ có chút khó coi. Nae dám chửi nó sao? Để xem nó xử anh ra sao!

- Hi, giữa em và Nae thật ra có chút hiểu lầm. Giải quyết xong, em nhất định sẽ quay lại. Hai người dùng bữa ngon miệng, hihi.

Nhìn Won, nó giải thích, rồi nhanh chóng chạy vụt ra phòng khách. Khẽ đưa mắt nhìn theo sau, Aki trong bất giác mỉm cười. Quan sát thấy nụ cười hàm ý của em trai, Won có chút hiểu kỳ:

- Mà biết chuyện gì đúng không?

PHÒNG KHÁCH

Đứng xoay lưng về phía nó, Nae đặt hai tay lên eo mà hít lấy hít để bầu không khí trước mặt. Anh phải nói, là vô cùng tức giận nha. Nếu không phải vì nó không giải thích, thì anh đâu mất mặt như thế này. Nếu như anh mà không phải nể mặt Won, thì anh đã lột da nó lâu rồi.

Rồi nhẹ nhàng xoắn hai bên tay áo lên, nó cũng làm hành động tương tự người trước mặt là chống hai tay lên eo, sau đó thì nghiêng đầu hỏi:

- Anh là đang rất tức giận tôi có phải không?

Nghe thấy giọng nói của nó ở phía sau, Nae theo phản xạ quay đầu lại. Còn phải hỏi sao? Anh chưa giết nó là may mắn cho nó rồi còn gì. Bởi vậy mới nói, anh là một người vô cùng nhân từ chứ.

- Em còn dám hỏi anh câu này sao? Đáng lý ra khi nhìn thấy anh tức giận, em phải biết nhẹ nhàng xin lỗi không phải sao? Chứ thầy cô dạy em, rốt cuộc em đã bỏ nó ở đâu hết rồi hả?-Ai kia được nước lấn tới. Nghe đến đây, gương mặt nó càng khó coi hơn. Xin lỗi anh sao? Chắc nó không bị thiếu muối i ốt chứ?-Con nhỏ này! Đừng có ở đó mà trừng mắt nhìn anh. Em có tin, anh móc mắt em ra không? Hả?-Ai kia không chịu được đỡ giọng đe dọa. Nó hừ nhẹ một cái, rồi thu hẹp khoảng cách hiện tại với Nae.

- Có giỏi thì anh làm thử xem! Có việc nhỏ như vậy mà đã đòi giết chết tôi. Anh nghĩ anh lớn hơn tôi, thì muốn làm gì cũng được chắc? Lạc Tường Nguyên, anh nghe cho rõ đây: Anh là đồ xấu xa! Đồ đáng ghét! Anh là tên đáng ghét nhất trên đời!

Nó vừa mắng vừa dồn hết bao nhiêu bực tức của mình khi đánh vào người Nae. Nae lúc này không hề trốn tránh nó. Mà ngược lại, anh còn đứng yên cho nó đánh. Trong lòng lúc bấy giờ, lại có gì đó rất thích thú. Việc tức cười nhất mà anh biết, chắc chắn không phải là việc đọc nhầm một quyển truyện kinh dị với một quyển ngôn tình. Mà đó là: Một đứa dù bản thân rất yếu đuối, nhưng vẫn ra sức đánh người khác. Haizzz.. Phải diễn tả cảm giác này theo phương thức gì đây?

Rồi ngưng việc đánh Nae, nó cúi người xuống thở dốc. Chưa thấy tên nào như cái tên này hết á. Bị người khác đánh, mà vẫn đứng đó cười toe toét a.

- Sao rồi? Đã đỡ hơn rồi chứ?

Để hai tay trước ngực, Nae chế giễu hỏi. Nó lúc này hít thở một hơi thật sâu, rồi từ từ ngẩng mặt lên nhìn anh:

- Đồ..

“ Không được! Mình đã đánh anh ta, rồi cũng đã mắng anh ta. Nhưng mà, anh ta thật chất là nhường mình. Nếu bây giờ mình còn mạnh động, thì mình sẽ chết rất khó coi. Không được! Mình không thể để Nae đi nói với Won chuyện đó được! Nhưng mà, mình không thể hạ thấp đi xin lỗi anh ta. Rốt cuộc, mình phải làm sao mới đúng đây? ”

Nó bắt đầu lâm vào tình thế do dự khi suy nghĩ đến Won. Nếu để anh biết, thì có thần tiên cũng khó cứu nó a. Nhưng mà, nó còn Aki không phải sao?

- Đỡ hơn cái đầu của anh đó! Anh làm tôi thật sự phát điên lên mà. Tôi không thèm nói chuyện với anh nữa. Nếu chuyện đó anh để Won biết được, tôi sẽ không tha cho anh đâu!

- Rốt cuộc đó là chuyện gì vậy?

*GIẢI THÍCH:

- Thứ nhất: Dù là anh em một nhà với nhau. Nhưng mà về cách xưng hô, thì cả hai đã quen gọi là ” Mày ” và xưng ” Tao ” từ nhỏ nhé các cậu :3

- Thứ hai: Tại sao trong chương 7 Tuyên Thy lại xưng ” Tôi ” với Nae? Tại vì trong chương trước lúc mà Nae mắng nó, thì nó cũng đã trở mặt thành thù với anh luôn ^^

- Thứ ba: Nhiều cậu hỏi tở Aki tên gì? Ừm, biết ổng họ Tuyên trước đi ha :))

8. Chương 8: Chỗ Dựa Vững Vàng (3)

Âm thanh quen thuộc truyền thẳng vào nơi tai làm nó trong bất giác giật mình. Người vừa hỏi câu đó, không phải chính là ông anh kính mến của nó hay sao? Xong, lần này Aki sẽ chuẩn bị hậu sự cho nó là cái chắc..

Rồi nhẹ nhàng xoay người lại đối diện Won, nó tiếp tục với công việc cười trừ. Còn riêng về phía Nae, anh dường như cũng lâm vào tình thế cười không được, mà khóc cũng không xong.

Đáng lý ra anh phải vui mới đúng chứ! Nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy Aki trở về, anh lại không tài nào vui nổi. Phải chăng, là anh đang sợ hãi điều gì ư?

Trầm ngâm nhìn nó rồi đến nhìn sang Nae, Won chau mày:

- Hẹn nhau im lặng sao? Không phải lúc này hai đứa, vẫn còn hùng hờn khi cãi nhau lắm hay sao? Hả?-Để hai tay trước ngực, anh nghiêm giọng. Nó lúc này nhìn sang Aki, chỉ thấy anh bình thản mỉm cười. Bà nó, giờ nào rồi mà anh còn bình tĩnh như vậy chứ?- Tuyên Thy, nói anh biết, rốt cuộc là chuyện gì vậy?-Chuyển

con người lạnh lùng sang nó, anh vẫn không bỏ ý định tiếp tục hỏi. Nó vừa nghe dứt câu hỏi của Won, liền sợ sệt lùi lại phía sau. Won thật đáng sợ! Mỗi lần anh nghiêm giọng, nó đều không thể nói rõ ràng với anh.

Rồi đưa tay kéo nó về phía sau mình, Nae bước đến đối mặt Won mỉm cười:

- Chỉ là..

- Nae, anh không được nói! Nếu không, tôi không bao giờ tha thứ cho anh đâu!

Nó hét. Aki ghé mắt nhìn sang nét mặt khó coi của cô em gái mình, liền theo phản xạ lắc đầu. Con ngốc này, dù trời có sập xuống đi chăng nữa, thì vẫn còn anh đứng ra đỡ cho nó rồi còn gì? Hơn nữa nhìn nét mặt của Nae như vậy, làm sao có thể nói ra việc nó liên tục bỏ học chứ? Chưa gì mà đã ” TỰ VẠCH ÁO CHO NGƯỜI XEM LUNG ” rồi.. Anh có nên nói, nó là một đứa đại ngốc không?

- Nae, mặc kệ nó! Tao muốn mày nói tiếp, rốt cuộc đó là chuyện gì vậy?

Vẫn kiên trì với quyết định của mình, anh nhìn thẳng vào Nae rồi lặp lại câu hỏi. Phải nói một điều rằng, nó bây giờ đang bối rối tột cùng a. Nae rất giận nó, nhất định thế nào anh sẽ nói ra. Còn về phần Aki luôn im lặng như vậy, thì làm sao có thể làm bìa đỡ đạn cho nó chứ? Xong, lần này nó không xong thật rồi!

- Thật ra..

- Thật ra chuyện này không có gì cả. Chỉ là con nhóc, lỡ tay làm hỏng một phát minh trong phòng thí nghiệm của mày thôi. Cũng vì lý do này, mà Nae đã cố tình uy hiếp con nhóc sẽ nói ra với mày. Cho nên Tuyên Thy, con bé mới căng thẳng như vậy. Chuyện này chỉ có như vậy thôi. Đúng không Nae?-Quả là cao thủ, kể cả là bao che nha. Aki sau khi cướp lời của Nae xong, liền bước đến trước mặt nó mỉm cười. Sau đó, đưa tay ra kéo cô nhóc đang sắp khóc vào người mình- Nhóc con, anh không làm em mất mặt chứ? Sao hả? Tâm trạng đã thoải mái hơn chưa?-Cúi khuôn mặt điển trai xuống gần vành tai nó, anh hỏi khẽ. Nó lúc này mừng rỡ như nhặt được vàng nên cũng không biết nói gì. Chỉ là trong lòng thầm mắng: ” Anh thật xấu xa thôi! ”

Đưa mắt quan sát cảnh tượng đang xảy ra, mặt Nae và Won ngay lập tức biến sắc. Cái thằng chết tiệt, dám ôm người công khai không chút ngại ngùng như vậy à?

“ Aki, mày giỏi lắm! ”

Xiết chặt hai nắm tay, Nae cảm thán xong liền bỏ đi. Won đẩy nhẹ gọng kính lên, sau đó phát ra tiếng thở dài thường trực. Trong chuyện này, thật sự đơn giản như lời Aki đã nói sao? Anh cũng thừa biết, Aki luôn luôn đứng ra bao che khi nó làm sai mà. Rốt cuộc thì bây giờ, anh nên tin tưởng ai đây?

- Khụ, đủ rồi! Buông ra chút cho tao nhờ!

Ai đó không chịu được lên tiếng. Nghe được những lời muốn nghe, khóe môi Tuyên Dịch Hy bỗng nhếch lên. Chắc, ông anh này của anh, cũng có lúc khó chịu à?

- Được thôi! Nhưng mà để xem tiểu bảo bối này của tao, có chịu buông tao ra không đã!

Aki đáp lại Won với vẻ thích thú. Đúng vậy! Một khi mà Aki đã chủ động ôm nó, thì nó chẳng bao giờ để anh đẩy ra, trừ những trường hợp bất đắc dĩ. Còn trường hợp đối diện với khuôn mặt nghiêm khắc của Won hiện giờ, thì nó thà giữ chặt Aki còn hơn.

Nét mặt của Hiếu Phong ngày một khó coi hơn, khi biết được nó không chịu đẩy Aki ra mà ngược lại còn kiên trì xiết chặt lấy em trai mình. Anh thừa nhận là anh khó chịu, anh ganh tỵ và anh tức giận. Nhưng mà, anh cũng không thể không thừa nhận một điều rằng: ” Nó vốn dĩ thích Aki hơn anh ”

- Tuyên Thy, em có nghe anh nói hay không hả? Em không biết giữa một nam và một nữ, không được va chạm nhau quá nhiều hay sao? Hơn nữa, người đó còn là anh trai của em!

Viện cớ, tất cả chỉ là viện cớ thôi. Anh vì muốn nó buông Aki ra mà vô thức nói ra những điều bản thân không muốn nói. Nhưng mà làm sao đây? Anh không còn cách nào khác tách nó ra khỏi Aki ngoài cách này.

- Phải rồi, mình quên mất nữa!-Áp khuôn mặt vào lồng ngực Aki, nó lẩm bẩm rồi chủ động đẩy mạnh anh ra- Cơm vẫn còn chưa ăn xong, bây giờ em đi ăn trước đây! Tạm biệt hai người!-Nói rồi, nó theo phản xạ liền cầm đầu mà chạy một mạch vào trong. Nếu nó mà không chạy đi, thì thế nào cũng bị cả hai ăn tươi nuốt sống cho mà xem..

P/s: Tiết lộ tên Aki cho các cậu rồi nhé :-* Hôm nay đến đây thôi :))

9. Chương 9: Như Cách Anh Đã Làm

Sau bữa ăn, nó như một con thiêu thân không biết trời biết đất mà chạy ulla lên phòng để tránh mặt Won. Bây giờ trời cũng đã ngã chiều. Nằm dài trên giường, gương mặt nó chẳng còn chút được gọi là sinh khí. Thỉnh thoảng, lại lặn qua lặn lại rồi ử dột chau mày. Nếu nó cứ tiếp tục né tránh anh, thì cũng có lúc anh phát hiện ra điều nó đang giấu thôi. Hay là chỉ bằng, nó tự đi nhận tội nhỉ? Nhưng không được! Không phải là tự đi tìm được chết rồi sao? Không không! Nó không thể ngốc nghếch như vậy được. Dù anh có đánh chết nó, nó cũng không được nói ra.

Thế là sau một lúc vật vã với đồng suy nghĩ, nó cũng tìm ra được phương hướng cho mình. Nhưng vừa mới chắc nịch được bấy nhiêu, thì tiếng gõ cửa kia lại khiến nó bừng tỉnh.

- Tuyên Thy, mau mở cửa cho anh!

Là giọng của Won một trăm phần ngàn nha. Sao anh lại tự tìm đến nó nhỉ?

Rồi đặt nhẹ gấu teddy sang một bên, nó mệt mỏi bước xuống giường, sau đó đi nhanh về phía cửa.

Cạch

- Anh hai, có chuyện tìm em sao?-Mở rộng cánh cửa ra, nó nhìn người trước mặt e dè hỏi. Trông anh lúc này thật đáng sợ a. Gương mặt lạnh tanh không chút biểu cảm. Hơn nữa, một trăm phần ngàn là đang có gì đó không vui. Chả nhẽ, chuyện đó anh đã biết rồi? - Anh hai, sao anh không trả lời em vậy? Bộ anh có chuyện gì không vui hả?-Buông vội chốt cửa xuống, nó tiếp tục hỏi anh bằng âm điệu run run. Won lúc này chau mày, rồi tiến gần hơn với nó một chút.

- Em còn dám hỏi anh câu này sao? Em có biết em cứ tiếp tục nói dối, sẽ dần trở thành một thói quen xấu hay không hả?

Anh gắt. Nó giật mình, lùi lại về phía sau vài bước. Thái độ Won như vậy, là đã biết rồi sao?

Cười nhẹ, nó liên tục lắc đầu:

- Không có! Em không có nói dối anh!

Nó giải thích, rồi bất giác xoay lưng lại phía Won:

“Bây giờ mình phải làm sao đây? Aki không có ở đây, mình rất sợ ”

- Còn nói là không có nói dối anh sao? Vậy tại sao những lúc anh không có ở đây, em lại không ngoan ngoãn đến lớp hả?-Won ở sau nó tiếp tục gắt. Giật mình quay lại nhìn vào anh, nó lo sợ lắc đầu- Đừng tưởng Aki bao che cho em, thì anh không dám phạt em. Em đã quên tất cả những gì đã hứa với anh rồi sao? Em nghĩ đó vốn dĩ là trò đùa hả? Nae nói anh không tin. Nhưng mà bây giờ anh thật sự phải tin, em bị Aki chiều hư rồi. Càng ngày càng không có phép tắc. Nơi đó là một nơi tốt, vậy mà em vẫn ngang bướng trốn học. Rốt cuộc thì em muốn anh phải làm sao đây?-Nó chưa kịp phản ứng gì, thì đã bị Won mắng như tát nước vào mặt. Mà cũng đúng thôi, nó ngang bướng như vậy, thì ai mà không giận chứ? Nhưng Won không hiểu cho nó, nơi đó là một nơi tốt sao?

Cắn chặt môi, nó cúi gầm mặt xuống cam chịu. Dù sao cũng bị mắng, anh cứ mắng cho đã đi.

- Em nghĩ em im lặng thì anh sẽ bỏ qua việc làm của em sao? Từ trước đến giờ em biết rõ anh rất thương em, kể cả việc gì anh cũng chiều theo ý em. Nhưng em cũng nên biết một điều rằng: Mọi thứ đều sẽ có giới hạn của nó. Lần này là em không đúng, anh nhất định phải phạt em!

Nó gần như hỗn loạn khi nghe được những lời chắc nịch từ miệng Won. Anh sẽ phạt nó sao? Phải. Anh nói được thì anh sẽ làm được. Lần này, nó không qua khỏi rồi. Thay vì phải ủy mị cầu xin anh. Chi bằng, nó ngoan ngoãn làm theo thì tốt hơn.

- Dạ được!

Vẫn cúi mặt, nó đáp. Won thở dài rõ một hơi, rồi gật gật đầu:

- Vào phòng sách quỳ gối ngay cho anh. Khi nào em biết được mình sai ở đâu, thì hãy đến gặp anh!

Anh nhấn mạnh. Xiết chặt hai nắm tay, nó vẫn giữ với tư thế cúi mặt. Sau đó, thì cảm nhận vó gì đó cay cay đang chảy.

- Hức, em biết rồi!

- Khóc sao?-Won cười khẩy- Anh sẽ không như mọi khi hể nhìn thấy em khóc, là sẽ ngốc nghếch dỗ dành đâu. Nên nhớ từ đây đến sáng mai, nếu em không nghĩ thông suốt, thì cứ tiếp tục mà quỳ ở đó!-Nói rồi, Won lùi lại phía sau vài bước rồi nhanh chóng quay người bỏ đi. Đợi cho cánh cửa phòng ngày một được khép đi, nó mới dám ngẩng đầu lên đưa tay lau nước mắt. Tại sao anh không hiểu được nó đang nghĩ gì chứ? Môi trường nghiêm khắc đó, còn đáng sợ hơn khi nhìn thấy ma. Tại sao, anh vẫn có thể cương quyết như vậy?

Mười giờ đêm..

Trước cửa phòng sách Nae và Won đã đứng ở đó nhìn nó mà nhúm mày. Anh cố tình phạt nó như vậy, là muốn nó biết rõ mình sai ở điểm nào. Vậy mà, nó vẫn không thể nào bỏ được cái tính ngang bướng đó. Thà chấp nhận quỳ gối, chứ không chịu đến lớp. Anh đang nghĩ, rốt cuộc trong đầu nó là đang chứa gì?

Thấy Won gần như sắp không chịu đựng được, Nae theo phản xạ thở dài:

- Mày giận cũng vô ích. Quỳ lâu như vậy mà vẫn không chịu đi học, dù mày có giết chết nó cũng vậy thôi!

- Không phải, mày luôn rất không vui với thái độ của nó với mày sao? Sao tự dưng lại nói giúp vậy?

Quay lại Nae, Won nhướn mày. Nae lúc này tặc lưỡi một cái, rồi lúng túng quay mặt sang phía khác, cười nhẹ:

- Dù gì nó vẫn là trẻ con. Đúng là đôi lúc làm tao phải tức điên, nhưng thật ra con bé không xấu. Mày nghĩ mày phạt nó như vậy, nó sẽ ngoan ngoãn nghe lời của mày sao? Không đâu! Nếu để Aki biết được, nhất định nó sẽ không tha cho mày!

Nae chắc nịch nói. Nghe xong, Won bắt giác mỉm cười:

- Bớt nói nhảm! Nếu có nó ở đây, tao cũng sẽ làm vậy thôi!

- Được rồi! Mày là nhất! Tao đi ngủ đây!

Nae quay lại nhướn mày với Won, rồi nhanh chóng bỏ đi. Không gian hiện tại lúc bấy giờ, dần rơi vào cái khoảng lặng tĩnh mịch. Nó chỉ nghe được tiếng xào xạc của gió thổi. Sau đó, là cảm nhận vị trí ở đầu gối đang đau. Đau, một cách không thể nào kiểm soát được. Giá như, giá như có Aki ở đây thì quá tốt rồi. Anh cũng sẽ như lúc đó, như lúc đó mà đứng ra nói đỡ cho nó. Dù anh biết rõ, cách đó chỉ tội làm nó hư thêm. Nhưng mà, đó là cách đối xử riêng của anh. Còn Won, vẫn đứng cách mà anh ấy đã làm.

- Won, em sẽ không đến đó! Cho dù, anh có giết chết em!

Nó đâu biết những lời nói của nó lúc này lại là một liều thuốc độc đã kích Won. Anh vẫn ở đấy, và càng trở nên tức giận.

- Nếu em muốn, anh sẽ chiều theo ý của em vậy!

10. Chương 10: Đối Thủ Mới Của Aki - Nỗi Khổ Tâm Một Mình Anh Phải Gánh

Dù cơn mưa mang đi hết, những kí ức xa vời..

Và anh tin rằng: Ngày mai chẳng, có ai kề bên với em..

Rồi mình nhớ nhau nhiều thật lòng nhiều

Có yêu thương, cũng chẳng bao giờ

Mình bên nhau, như những lúc xưa, được không?

...

Aki đang tập trung vào đồng hồ tài liệu trên bàn, thì đúng lúc anh nhận được điện thoại từ ai đó. Bây giờ, đồng hồ cũng đã điểm 8 giờ. Người con trai kia ngay lập tức dừng bút, rồi cau mày cầm lấy điện thoại lên xem. Sau đó, thì dùng điệu bộ khó coi nhất để nhấc máy. Tối qua vì mãi bận rộn với công việc, cho nên anh đã quên bèn cả việc chúc ngủ ngon nó. Nếu như anh cứ tiếp tục như vậy, thì có ngày, nó cũng không thèm nhìn mặt anh giống Won cho mà xem.

- Alô!

- Cái thằng này, sao bây giờ mày mới chịu nghe điện thoại hả?

Vâng, chính là người ở bên kia đầu dây đang khó chịu cảm rằm anh. Mà nghĩ cũng lạ, anh đã nể mặt nhấc máy rồi còn gì. Thật là.. Một tên không biết thế nào là sống chết.

- Tao nghe máy trễ, thì có liên quan gì đến mày? Nói đi, lại chuyện gì nữa đây?

Aki không kiên nhẫn đi thẳng vào chủ đề. Người con trai ở đầu dây bên kia thở nhẹ một hơi ra, sau đó đảo mắt nhìn xung quanh quang cảnh ở sân bay mỉm cười:

- Đương nhiên là có chuyện quan trọng, thì tao mới dám làm phiền Tuyên Tổng như mày chứ. Bây giờ tao đang ở sân bay, mày mau bỏ 1 phút 30 giây đến đón tao đi. Nhớ là, phải là dùng đầy đủ tâm ý để đón đó!

Giọng Ben có chút thích thú khi đưa ra yêu cầu với Aki. Riêng về phần Aki khi nghe được tin động trời này, anh liền ngay lập tức đứng dậy. Anh không nghe nhầm chứ? Ben đang ra lệnh cho anh sao? Còn chuyện Ben đột ngột trở về đây, có phải là vì giành lấy nó với anh không? Không được! Có chết anh cũng không thể để chuyện này xảy ra với mình.

Rồi từ từ nén cơn giận đang dâng đến đỉnh điểm xuống, Tuyên Dịch Hy cố gắng không phát ra yếu điểm của mình bằng cách nở một nụ cười nửa miệng:

- Tao nghĩ mày đi luôn rồi chứ!-Anh cảm thán, rồi di chuyển bàn tay còn lại vào túi quần- Nhưng không ngờ, cũng có lúc muốn trở về đây. Nói xem, rốt cuộc mày muốn đỡ trò gì?-Aki vẫn giữ thái độ bình thản hỏi. Ben lúc này di chuyển tầm mắt vào đồng hồ trên tay, rồi khó chịu cau mày. Rõ ràng là Aki muốn kéo dài thời gian để anh chờ lâu để trả thù đây mà. Được lắm! Để anh xử lý Aki ra sao!

- Chắc, là bạn bè cũng đã mười tám năm rồi còn gì. Chẳng lẽ trong thời gian đó, mày không hiểu được một phần tính cách của tao sao? Nếu như năm năm trước tao ra đi là vì lý do gì. Thì ngày hôm nay tao trở về, cũng là vì lý do đó. Em gái của mày, tao nhất định phải có nó. Mày đã nghe rõ rồi chứ?

Nếu như Ben hào hứng khi hạ gục được Aki bấy nhiêu, thì bên đây Aki lại tỏ ra vô cùng thống khổ. Anh rất giận, anh thật sự rất giận. Thậm chí, anh đã từng nghĩ đến việc loại trừ cái gai trong mắt này. Nhưng mà anh không thể. Nếu như anh làm như vậy, nó sẽ không bao giờ dám tiến đến gần anh. Thôi thì, cứ để mọi thứ được đi theo tự nhiên vậy.

Bỏ qua vài giây để lấy lại bình tĩnh, Aki cũng không chần chừ mà nhanh chóng đáp lại Ben:

- Vậy sao? Mày nên nhớ một điều rằng: Tuyên Thy thích tao hơn thích mày. Nó thậm chí, còn chưa bao giờ làm trái ý của tao. Cho nên Đường đại thiếu gia mày, nên biết khó mà rút lui đi. Nó là của tao. Là của một mình tao nghe rõ chưa?

Không cho đối phương kịp phản bác lại mình, Aki gian manh tắt điện thoại, rồi đưa ra trước mặt mình cười nhếch. Muốn anh từ bỏ nó sao? Chuyện đó không thể nào!

Qt Qt

Bụng nó vì đói, nên lúc này cũng đã phát ra những tiếng biểu tình dữ dội. Chân thì cũng tê cứng đến mức không thể nào tự mình đứng lên. Nếu nó mà cứ tiếp tục bị phạt như thế này, thì có ngày nó cũng sẽ bị chết đói cho mà xem. Biết vậy lúc này dĩ người làm mang thức ăn vào, thì nó đã ăn cho xong rồi. Nhưng vì lòng tự trọng, tất cả cũng vì lòng tự trọng mà nó đã không ăn. Bây giờ khi suy nghĩ kỹ lại, thì nó mới biết mình ngốc đến mức độ nào.

Rồi từ từ di chuyển bàn tay lên vùng bụng, nó nhăn mặt:

- Mình không thể chịu đựng được nữa rồi. Mình, hức, Aki anh đang ở đâu vậy?

PHÒNG KHÁCH

Bất gặp gương mặt đằng đẵng sát khí của Won khi nhìn vào mình, người đàn bà vừa mới bước xuống cầu thang lắc nhẹ đầu. Thức ăn vẫn còn, thì khỏi hỏi anh cũng đã biết có chuyện gì xảy ra. Nó lại ngang bướng, không ăn thức ăn mà anh đã tự tay cho người chuẩn bị sao? Anh đã nhún nhường nó rồi, tại sao nó vẫn không thấu hiểu nỗi khổ tâm của anh chứ?

- Thiếu gia, tôi thành thật xin lỗi cậu! Tiểu thư vẫn cương quyết không ăn. Cô ấy thậm chí còn nói..

Bà e dè khó mở lời. Nghe đến đây, gương mặt của Hiếu Phong ngày một tối sầm lại. Anh biết nó muốn nói gì với anh. Nói dù nó có chết đói, cũng sẽ không cần anh thương hại. Vậy được! Anh cho nó một lần nữa tội nguyên.

- Mau đem đồ hết chúng cho tôi. Nó không muốn ăn thì mặc kệ nó!

Won gất. Người đàn bà đối diện anh gật gật đầu, rồi nhanh chóng quay người bỏ đi. Nae lúc này từ bên trong bước ra, liền theo phản xạ lắc nhẹ đầu. Nếu biết trước có ngày hôm nay, thì có chết anh cũng sẽ không nói rõ với Won mọi thứ. Bây giờ anh em họ không nhìn mặt nhau, người duy nhất có lỗi không phải là anh hay sao?

11. Chương 11: Đem Giấc Về Nhà

- Cha cha! Đúng là về đến nhà mình thật thích nha!

Ben vừa bước vào nhà đã không ngại mà cảm thán một câu. Sau đó, thì anh chủ động ngồi phịch xuống Sofa để tận hưởng cái không gian khoan khoái ở hiện tại - mặc cho thần chết đứng bên cạnh nhìn trừng trừng mình. Hai chữ " Nhà Minh " này, tại sao lại có người thốt ra không biết ngại miệng nhỉ? Đây là Tuyên Gia, chứ đâu phải là Đường Gia. Nếu như không phải chỗ quen biết lâu năm, thì đừng mong anh cho Đường Hiếu Kiệt bước vào nhà.

Rồi nghiêng đầu nhìn vào nét mặt khó coi của Dịch Hy. Ben cười nhếch một cái, sau đó thì nhanh chóng đứng dậy bước đến trước mặt người đối diện, đặt nhẹ bàn tay lên vai áo Aki:

- Mày đó! Lại là dùng nét mặt không hoan nghênh này để nhìn tao. Nói xem, không thích tao về đến vậy sao?

Khó hiểu, Ben hỏi. Aki lúc này không nói gì, chỉ ghé mắt nhìn sang bàn tay đang đặt trên vai áo mình cười nhếch, rồi sẵn tiện gạt nhanh ra. Sau đó, bước đến gần hơn với Ben một bước, hai tay di chuyển đặt nhẹ vào túi quần:

- Mày biết rõ vậy tại sao còn hỏi? Đừng làm tốn thời gian của nhau. Nếu muốn ở lại đây, thì tao khuyên mày nên biết an phận làm Đường đại thiếu gia của mày một chút. Tuyên Thy con bé là của tao. Mày đừng hòng có cơ hội chạm đến nó. Bằng không, mày đừng trách tao độc ác!

- Mày..

- Tuyên Tổng, Đường thiếu gia, cuối cùng hai người cũng đã về!

Cuộc đối thoại của cả hai nhanh chóng bị cắt ngang bởi lời nói vừa thốt lên của quản gia. Bà chậm rãi bước đến cả hai, sau đó cúi gập người với điệu bộ cung kính.

- Từ bây giờ Ben sẽ ở đây. Cho nên, dì mau chuẩn bị phòng cho nó đi! Sẵn tiện, giúp nó đem hành lý lên phòng.

Quay lại bà, Aki lên tiếng can đảm. Thật ra, anh chẳng thể bình tĩnh khi hạ quyết tâm để mang giặc vào nhà đầu. Chỉ có điều nếu tỏ ra yếu thế trước mặt Ben, thì anh sẽ đánh mất đi lòng kiêu hãnh của mình. Cho nên cách tốt nhất bây giờ, chính là phải tỏ ra thật bình tĩnh.

Rồi ngẩng mặt lên nhìn vào Aki, người đàn bà trước mặt anh gật đầu, sau đó thì đưa tay giữ lấy hành lý của Ben.

- Dạ, Tuyên Tổng! Nếu không còn việc gì khác, thì tôi xin phép mang hành lý của Đường thiếu gia lên trước. Nếu có gì cần, cậu cứ việc gọi cho tôi.

Nói rồi, bà nhanh chóng quay người bỏ đi. Aki lúc bấy giờ nhìn xung quanh, sau đó mới ngộ ra sự thiếu vắng gì đó. Đáng lý ra giờ này, thì nó nên ở đây đợi anh không phải sao? Hôm nay là ngày nghỉ, không lý nào nó lại ngoan ngoãn ở trong phòng. Điện thoại thì không liên lạc được kể cả Won và Nae. Chẳng nhẽ, nó vẫn còn ngủ hay sao? Không đúng! Trong chuyện này có gì đó không phải lắm!

- Khoan đã!-Aki không kiên nhẫn lâu hơn liền lớn tiếng gọi. Người đàn bà trước mặt anh lúc này đứng lại, sau đó xoay bộ mặt khó coi về phía anh. Không hỏi cũng biết, Aki muốn chất vấn bà chuyện gì- Tại sao tôi không nhìn thấy Tuyên Thy? Hay là, con bé vẫn còn đang ngủ?-Nghiêm giọng, anh hỏi. Dì quản gia lúc này đưa mắt nhìn sang Ben, rồi nhìn lại Aki cúi gập đầu:

- Tiểu thư cô ấy, cô ấy..

- Nói! Rốt cuộc con bé làm sao?

- Dạ.. Vẫn còn ở trong phòng sách chịu phạt. Vì cậu Won, cậu ấy..

Khốn kiếp! Lại là hình phạt chết tiệt đó nữa sao? Aki dù không nghe được toàn bộ nội dung câu chuyện, nhưng cũng đã biết được một vài phần. Anh xiết chặt hai nắm tay, sau đó thì nhanh chóng chạy vụt lên phòng sách.

“ Tuyên Thy, em phải chờ anh! ”

Ben lúc này nhìn theo sau, rồi vô thức đưa tay gỡ gỡ đầu. Cái gì mà bị phạt trong phòng sách ở đây chứ? Không lẽ năm năm qua, người con gái anh theo đuổi lại bướng bỉnh đến vậy sao?

- Nè Aki, chờ tao cái đã!

Mẹ nó, giờ này còn chờ được hay sao? Khi anh quyết định gọi với theo, thì bóng dáng Aki cũng đã một mắt hút. Rồi di chuyển hai cánh tay đặt lên hông, Ben hết cách lắc đầu:

- Đường thiếu gia, cậu mới về chắc vẫn còn mệt. Vậy đi! Để tôi đưa cậu lên phòng!

- Được rồi!

Ben gật nhẹ đầu, rồi nhanh chóng bước theo dì quản gia.

PHÒNG SÁCH

Cách

Đồng hồ lúc này điểm đúng con số mười hai giờ. Nghĩa là sau thời điểm nó quyết định không nhận sự thương hại từ Won, thì đã trôi qua bốn tiếng. Nae cũng vì là lo lắng nó không ăn mà xảy ra chuyện, cho nên anh đã bỏ mặc việc đối đầu với Won để lâu khuyen nó. Nhưng khi cánh cửa phòng vừa mở ra, thì anh cũng đúng lúc chứng kiến một cảnh tượng đau lòng.

Người con gái mà hằng ngày đối đầu, thậm chí là chọc phá anh đã hoàn toàn nằm dưới sàn nhà trong trạng thái bất động. Khuôn mặt xinh xắn hồng hào mà anh biết, cũng đã biến đổi thành nhợt nhạt. Không khỏi

bằng hoàng trước cảnh tượng vừa xảy ra, Nae như một con thiêu thân lao nhanh về phía nó. Anh khụy gối xuống kéo nó vào người mình, rồi dùng tất cả sự thành tâm lẫn tiếc nuối xiết chặt:

- Thiệt tình! Sao em lại ngốc như vậy chứ?

*GIẢI THÍCH: Trong chap 1, người quản gia là một người đàn ông. Nhưng mà đến giờ phút này, lại xuất hiện thêm một người phụ nữ là quản gia. Thứ nhất: Đây không phải là tứ viết nhằm đầu nhé. Thứ hai: Mà thực tế cái gia đình này có đến tận hai quản gia nha :D

P/s: Cảm ơn các cậu đã ủng hộ !

12. Chương 12: Anh Sa Ngã Rồi Em !

Nae lớn tiếng gắt, rồi lòn tay qua hai chân nhấc bổng cô gái trong tay mình lên. Nó bây giờ thật khác. Ngoan ngoãn, và say giấc như một chú mèo con vậy. Nhưng mà nó đâu biết rằng: Nó ngoan ngoãn trong cái bộ dạng này, chỉ càng khiến anh đau đớn hơn thôi. Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, thì anh đã không chọn cách nói ra tất cả rồi.

Nhìn thật sâu. Nae mệt mỏi thở ra một hơi, rồi nhanh chóng bế nó rời khỏi căn phòng oái oăm ấy. Nhưng cái thời điểm anh vừa quay đầu lại, thì cũng là lúc cánh cửa phòng sách được ai đó đẩy vào. Sững sờ khi biết được người đó là Aki, tâm trạng của Tường Nguyên lúc bấy giờ càng trở nên bối rối. Anh biết rồi chuyện này cũng có lúc sẽ xảy ra mà. Chỉ là anh không ngờ, nó lại xảy ra nhanh đến vậy.

- Aki..

- Đừng nói những chuyện vô bổ. Mau đưa con bé cho tao!-Ai đó không kiên nhẫn hơn để Nae hỏi, mà nhanh chóng cướp lời. Sau đó, thì thu hẹp khoảng cách với Nae bằng vài ba cái bước chân- Tao biết là bình thường nó vô cùng ngang bướng. Thậm chí, là luôn muốn tìm cách chọc phá mày. Nhưng mà mày không biết, nó vốn dĩ chỉ là một đứa trẻ con thôi hay sao? Chuyện ngày hôm nay xảy ra, tao nhất định sẽ không bỏ qua cho mày. Kể cả Won đâu! Còn bây giờ, mau đưa con bé cho tao!-Aki đành thếp nhẫn mạnh. Cười nhạt nhìn Dịch Hy, rồi nhìn lại khuôn mặt đang thiếp đi của nó, mà tim Nae cứ như bị ai đang nhào nát vậy. Rắc rắc, vỡ thành từng mảnh rất nhỏ ra. Ngay lúc này, tự dừng bản tính ích kỷ của anh không hiểu sao lại tăng lên. Không! Đơn giản là anh không muốn người khác cướp nó đi khỏi tay mình. Phải chăng, phải chăng là anh đã sa ngã trước cô bé ngốc ngáo này rồi?

Chậm một giây đấu tranh với đồng tư tưởng của mình, Nae quay lại Aki cẩn trọng đáp:

- Bây giờ chuyện quan trọng nhất, không phải là việc ai đưa Tuyên Thy về phòng. Mà là, con bé thật sự cần phải nghỉ ngơi. Aki, tao biết là mày không vui khi nhìn thấy nó xảy ra chuyện này. Nhưng mà mày phải tin tao. Chuyện mà con bé ngắt đi, chuyện đó không liên quan đến tao. Vì con bé không chịu ăn, cho nên..

- Cho nên là nó tự làm tự chịu? Cho nên là nó đáng đời có phải vậy không?

Ai đó tiếp tục cướp lời hét lên. Nae lúc này lắc đầu, còn nó thì trong vô thức chau mày lại. Giọng nói này là của Aki mà. Anh biết nó bị bắt nạt, cho nên trở về cứu nó rồi sao?

- Mày nghe tao giải thích được không? Tao..

- Aki!-Nó thều thào, rồi mệt mỏi cất hàng mi nặng trĩu lên. Bây giờ quay mặt lại với nó, chính là hai khuôn mặt đang khó coi tột độ. Hết nhìn Nae rồi nhìn sang Dịch Hy, nó chau mày- Hai người làm sao vậy? Nae, anh mau thả tôi xuống đi!-Đúng như những gì Nae đã dự đoán trước. Anh biết khi nó tỉnh lại, thì nhất định sẽ cố tìm cách để đẩy anh ra. Thôi thì, cứ sớm kết thúc cái tư tưởng viển vông này.

Theo lời nó, Nae cẩn thận đặt nó xuống sàn nhà, rồi ngẩng mặt lên đối diện với Aki cười mỉm. Giờ có lẽ là lúc, anh nên cho nó một không gian để thở rồi.

- Khụ, ở đây chắc là hết chuyện của tao rồi. Bây giờ, tao giao con nhóc ngang ngược này lại cho mày. Chắc là, hai người có nhiều chuyện để nói với nhau lắm. Vậy thì, tao đi trước đây!

Nói rồi, Nae lùi lại phía sau vài bước, rồi nhanh chóng bước đi về phía cửa. Trầm ngâm hướng mắt nhìn theo người vừa mới bước ra, Dịch Hy trong phút chốc chuyển tầm nhìn sang nó. Ai đó lườm cô bé ở đối

diện một cái, rồi thu hẹp khoảng cách chỉ còn vừa đúng một bước chân. Nó lúc này không biết diễn đạt niềm vui trong lòng mình ra sao, nên chỉ có thể cúi gập đầu:

- Sao em lại ngốc như vậy chứ? Won bảo quỳ là em phải quỳ hay sao? Anh đã có cho phép em làm chưa hả?

Những tưởng Aki sẽ hỏi han, nhưng nó không ngờ mình nhận phải trái đắng. Anh không những không hỏi nó có sao không? Có đau chỗ nào không? Mà thậm chí, còn bảo nó ngốc nghếch khi đi nghe lời Won. Nhưng mà anh đã bao giờ tự hỏi lại mình chưa? Lúc nó cần anh nhất, cần sự chở che của anh nhất, thì lúc đó anh đang bên con nào hả? Mẹ nó, bây giờ là ai phải trách ai đây?

- Hức, em biết là sai. Là em không đúng. Nhưng mà, hức, anh đã từng nghĩ qua chưa?- Ngẩng mặt lên nhìn anh, nó hét, sau đó lê đôi chân đau đau nhất đến gần anh- Anh có biết, lúc đó Won đáng sợ như thế nào không? Anh ấy khi nhìn em khóc, cũng không như lúc trước dễ dàng em nữa. Bây giờ anh cũng như vậy. Em căm ghét hai người! Em căm ghét hai người! Hức hức- Nó vừa nói vừa đưa hai tay đánh vào người anh. Aki lúc này không nói gì, chỉ thuận theo bao nhiêu uất ức của nó dồn vào người mình mà chịu đựng.

Không sao! Khi nào nó đánh mệt rồi, thì tự động sẽ nghỉ thôi.

- End chap 12 *Clap Clap*

- Tự thấy nó ngắn ngắn *..*

13. Chương 13: Anh Sa Ngã Rồi Em ! (2)

Cộc Cộc

Cộc Cộc

Ai đó đang ở bên ngoài liên tục gõ cửa. Won lúc này thở mạnh ra một hơi, rồi đặt tách cafe đang nghỉ ngơi khỏi xuống bên cạnh chiếc laptop của mình. Sau đó, anh mang bộ mặt khó coi nhất để bước đến mở cửa. Tâm trạng đang không tốt, vậy mà vẫn có người muốn làm phiền anh sao? Được lắm! Để xem rốt cuộc cái người không biết rõ sống chết này là ai.

Cạch

Là Ben?

Người đó là Ben sao? Won có chút ngỡ ngàng khi biết được người đứng trước mặt mình là Ben. Còn Ben, thì anh lại mang tâm trạng vô cùng tệ hại. Và mục đích anh đến đây gặp Won, cũng chính là thay nó dạy dỗ cái tên không có lương tâm này.

- Có chuyện gì?

Won lạnh lùng hỏi, điệu bộ anh có chút chán đời. Lúc bỏ đi thì công khai, còn trở về lại tỏ ra thần bí sao? Chắc, đúng là.. một câu chuyện buồn cười nhất mà anh đã từng chứng kiến.

Rồi cẩn thận di chuyển hai bàn tay đặt nhẹ vào túi quần, Ben thư thả bước vào trong xoay lưng lại phía Hiếu Phong cười nhếch. Anh biết Won không thích ai đó dài dòng, cho nên mới cố tình làm vậy. Và đúng như những gì mà Ben biết, mặt Won cũng biến đổi đi rất nhiều từ cái giây phút anh bước vào.

Đưa tay đẩy nhẹ gọng kính lên, Won trầm ngâm quay mặt lại đối diện tấm lưng người trước mặt cau mày:

- Tao hỏi rốt cuộc có chuyện gì?

Mất hết kiên nhẫn, Won nhấn mạnh câu hỏi. Người con trai ở phía trước Won cười khẩy, rồi xoay bộ mặt hình sự lại nhìn Won:

- Tao mới là người hỏi mày câu này mới đúng. Rốt cuộc đầu óc mày có vấn đề rồi phải không? Hay là uống lộn thuốc hả? Dù gì con bé cũng là em của mày mà. Tại sao mày lại phạt con bé quỳ gối cả đêm, còn không cho nó ăn gì cả nữa hả?

- Là nó không muốn ăn, bây giờ mày trách ai đây?

- Được! Là nó không muốn ăn! Là nó không muốn ăn được chưa?

Ben gật, sau đó thì mệt mỏi quay mặt về phía khác. Anh làm sao vậy chứ? Sao không thể dồn hết sức lực để đánh Won để giúp nó hả giận. Không phải trước khi quyết định đến đây, tâm lý của anh rất rất vững vàng hay sao? Chết tiệt! Cái quái gì đang diễn ra với anh vậy?

Một giây, cái không gian sắc mùi sát khí chỉ diễn ra vùn vùn một giây. Xung quanh căn phòng lúc bấy giờ, lại như được chuyển đổi sang thành một màu sắc khác. Won tiến đến gần hơn với Ben, sau đó khẽ nhếch môi:

- Mà thích con bé đến vậy sao?

- Tất nhiên!

Ben không cần suy nghĩ mà đáp gọn ghẽ qua hai chữ " Tất Nhiên ". Con người của Hiếu Phong ngay tức khắc đỏ lên, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh. Mẹ nó, lại có thêm một người nữa chán sống rồi.

- Một cách nghiêm túc, hay chỉ muốn có được thứ mà muốn có?

Won tiếp tục hỏi, ném ánh mắt ma mị nhìn vào Ben. Ben lúc này nhìn lại Won, sau đó thì trong bất giác im lặng. Anh bối rối. Anh bối rối cái gì chứ?

Cười khẩy một cái, Won tiếp tục bài diễn thuyết của mình:

- Không trả lời được cũng không sao. Mà vốn dĩ không có ý định thật lòng với ai cả. Cho nên Đường đại thiếu gia mà, nên từ bỏ ý định đó kể từ bây giờ đi. Tao dám cá với mà, tao tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra. Tuyên Thy là người tao thích, cả đời này đừng hòng có một ai có thể cướp lấy nó. Tao càng không để xảy ra, chuyện người bên cạnh mình có được lợi thế đó này. Mà nghe rõ rồi chứ?

- Mà..

Ben cứng họng. Won lần nữa nhìn Đường Hiếu Kiệt cười khẩy, rồi thư thả xoay lưng lại phía Ben:

- Tao không cho phép ai làm tổn thương đến nó. Càng không muốn, bạn thân của mình lại trong phút chốc trở thành đối thủ của mình. Nếu mà không thật lòng, thì đừng có dở trò đó ra. Tao cũng sẵn đây nói luôn cho mà biết: Tuyên Thy, nó không phải như những đứa con gái khác. Cho nên, mà lo mà giữ chừng mực!

Won nhấn mạnh. Ben ở sau thở rõ một cái, rồi nhanh chóng đáp lại Won:

- Mà nghĩ tao là loại người đó sao?-Anh khó coi hỏi lại, sau đó gật gật đầu- Phải. Nếu như một năm trước, thì tao đúng là có cái suy nghĩ xấu xa đó. Nhưng bây giờ, tao đối với Tuyên Thy là hoàn toàn thật lòng. Là thật lòng đó, mà nghe có rõ không?-Anh gật. Nghe Ben, đôi môi ai đó ở phía trước cười khẩy. Là thật lòng hay giả dối, thì chỉ là một câu nói dễ nghe mà bất kỳ một ai cũng có thể nói được. Còn làm được hay không, lại là một câu chuyện rất rất khó biểu đạt khác.

- Không còn việc gì, mà ra ngoài được rồi. Tao muốn ở một mình!

- Tùy mà!

Ben khó coi đáp rồi nhanh chóng bỏ đi. Không gian ở hiện tại lúc bấy giờ, chỉ còn lại một mình anh và bốn bức tường cô quạnh. Anh đã từng, anh đã từng đặt niềm tin ở một người con gái rất nhiều. Kết quả mà cô ta tặng cho anh, chính là hai chữ " Ngu và Ngốc " Cũng kể từ giây phút chết tiệt đó trở đi, anh cũng đã hứa sẽ khép lại trái tim mình mãi mãi. Nhưng không hiểu sao khi anh càng cố gắng, thì anh lại càng không thể không lún sâu hơn. Và mỗi nhân duyên trở trêu kia, lại đặt nhăm vào chính đứa em gái của mình.

Một tiếng..

Rồi đến tận hai..

Đồng hồ lúc này cũng đã điểm đúng con số hai giờ chiều. Nó nằm yên trên giường, còn Dịch Hy thì ngồi ở đối diện lờn nó. Mẹ kiếp, càng nhìn gương mặt này nó chỉ muốn cào nát mới vui thôi. Cũng đã hai tiếng trôi qua rồi còn gì, vậy mà ai đó vẫn không hỏi han nó câu nào hết. Đại khái là: Em có muốn ăn gì không?

Chân có còn đau không? Bây giờ anh có thể giúp gì cho em? Vậy mà, nó vẫn thấy Aki không có chút biểu cảm nào. Hừ, quả là khó ưa mà.

Cho đôi môi tạo thành một đường cong, anh theo phản xạ liền hạ thấp cơ thể xuống gần nó, hai cánh tay chống thẳng xuống nệm. Nó không thể cử động trước hành động của Dịch Hy, nên chỉ có thể biết trơ mắt mà nhìn. Cảnh tượng này thật sự là rất quen nha. Hình như, nó đã từng bắt gặp trong tiểu thuyết lẫn phim ảnh rồi. Mà nó đang suy nghĩ cái quái gì vậy? Trong tiểu thuyết hay trên phim ảnh là một cảnh tượng lãng mạn. Còn cái mà Aki đối với nó, người ta chính xác phán bằng hai chữ " Loạn Luân " nha. Tội ơi, cái quái gì thế này?

- Aki, anh đang làm cái gì vậy? - Nó vừa lúng túng vừa sợ hãi hỏi. Aki không nói gì, chỉ cho góc độ của khuôn mặt nghiêng dần xuống cạnh làn môi nó- Aki không được! Đó là tội loạn luân! - Theo nó biết thì chính xác là cái hành động kiss gì đó a. Nếu vậy, thì lại càng không được. Nó không muốn nụ hôn đầu tiên của nó, lại lọt vào tay của anh trai nó đâu. Thế là, khi nhìn thấy cánh môi của Aki áp xuống dần, nó đã không ngăn được mà hét lên. Đôi chân mày Dịch Hy lúc này bỗng nheo lại, rồi di chuyển đến cạnh tai nó cười nhếch:

- Em thật sự không muốn như vậy sao?

*- End chap 13 *Clap Clap*

- Tâm sự mỏng cmnr xịu nhé các cậu yêu dấu của tớ *Cười*

. Đây là lần đầu tiên (À mà không, không biết là lần thứ mấy tớ vắn thân vào cái thể loại Incest này _ _ _ Chỉ là mấy cặp anh em đó, họ đa phần không có huyết thống với nhau ^^) Còn cái này thì nam chính và nữ chính cùng mang một họ nhé..

. Thứ hai: Trong truyện ấy, có những từ ngữ thô thiển như (Mẹ nó, rồi đến mẹ kiếp, hay cái quái.. này nọ nhé) Đơn giản, vì viết cứ tình cảm, ngôn ngữ nhẹ nhàng nên đâm ra thay đổi cho có màu sắc xịu mà. Ai không thích, thì cũng có thể không lấn sân vào nha :))

. Chắc có lẽ là tớ sẽ tạm ngưng hoạt động truyện một thời gian :)) Cho nên, tớ cảm thấy chap này khá là dài lị lị. Mục đích là bù đắp cho các cậu đấy. Trong thời gian này, đừng có quên truyện là được rồi. Moah

~#Yêu các cậu :-* :-*

14. Chương 14: Tư Cách Người Anh Trai

Boong, đầu nó hiện tại như có một hòn đá lớn đập vào. Rất đau, rất đau là đằng khác. Aki vốn dĩ là anh của nó kia mà, tại sao hình ảnh một người anh trai dịu dàng lại có thể nói ra những lời khiếm nhã đó chứ? Không! Có chết nó cũng không tin anh là hạng người đó. Chắc là nó đang mơ, nó chỉ đang mơ thôi.

Rồi hơi nghiêng mặt nhìn sang con người ở trên mình, nó đâm ra vừa sợ vừa lúng túng. Bây giờ nó có nên hỏi Aki rằng: " Anh có phải đã uống nhầm thuốc rồi không? "

- Aki đừng đùa nữa! Em đói rồi! Anh có thể nấu gì đó cho em ăn được không?

Nó diện cố. Aki cười khẩy một cái, rồi nhanh chóng thu người về vị trí ban đầu, nét mặt vẫn không có gì thay đổi. Anh vẫn lườm nó, và nó vẫn khó coi khi nhìn anh. Không gian ở hiện tại lúc bấy giờ, lại lần nữa rơi vào cái trường hợp thứ nhất. Cũng có nghĩa là: Quay về vạch xuất phát của ban đầu. Và nó lại chật vật khi tìm ra cách để Dịch Hy quan tâm mình.

- Aki, anh đỡ em ngồi dậy có được không?

- Em là đau ở chân, chứ đâu liên quan đến tay. Nói với anh làm gì!

Ai đó tỏ ra hờ hững đáp lại. Nếu nói đến vô tâm, Aki mà đứng thứ hai, thì chả có ai dám bon chen vào hàng ngũ đứng nhất đâu. Nhưng mà nó biết, Aki chỉ là đang giả vờ giận ngầm thôi. Vì Tuyên Dịch Hy mà nó tôn kính nhất, anh chính là mẫu anh trai vô cùng tốt bụng. Và cũng vì lẽ đó của anh, mà Won với Nae luôn cho rằng: " ANH ĐANG CHIỀU HƯ NÓ "

Nỗ lực kìm chế cơn tức giận đang dâng lên đến đỉnh điểm của mình, nó tiếp tục câu hỏi:

- Vậy em bị thương, anh có đau không?

- Điều này..

Đương nhiên là đau hơn bất kỳ ai rồi. Bởi vì thứ tình cảm mà anh dành cho nó, không phải đơn thuần là một người anh trai dành cho đứa em gái bé bỏng của mình nữa. Mà là: Một thứ gì đó được định sẵn cả đời này anh không thể nào với tới. Bởi vì: Nó là em gái của anh. Là em gái của anh. Người ta nói đúng: Để làm được một người anh trai tốt, là một chuyện vô cùng khó. Do vậy, anh thà không làm anh trai nó còn hơn.

Dần vặt, đau khổ, anh đã từng đấu tranh với những mệnh đề khó xử này rất nhiều rồi. Nhưng mà mỗi lần anh muốn vượt tường, thì đâu đó lại xuất hiện một bản năng khác ngăn anh lại. Chết tiệt! Tại sao nó lại là em gái của anh?

- Aki, anh bị sao vậy? Em biết ngay anh là một tên rất tàn nhẫn mà! Giống y như Won vậy đó!

Nói đến Won, nó xụ mặt. Không biết tại sao Won lại thay đổi đến mức nó không thể nào nhận ra anh được nữa. Còn Aki cũng vậy. Anh cũng sắp biến thành bản sau hoàn hảo của Tuyên Hiếu Phong rồi.

- Con bé này! Hôm nay còn so sánh anh với Won sao?-Im lặng này giờ, Aki cuối cùng cũng không chịu được cũng lên tiếng hỏi nó. Nó ngẩng mặt lên nhìn anh, rồi gật gật đầu- Nói cho em biết: Anh là anh, còn Won là Won nghe rõ chưa? Nếu em còn đem so sánh anh với bất kỳ ai nữa. Thì anh nói cho em biết: Từ nay trở về sau, anh sẽ không như ngày hôm nay ở bên cạnh em đâu. Em có muốn biết, cảm giác đó là như thế nào nữa không?-Giọng Aki biến đổi theo những câu từ mà anh đã thốt ra. Nó còn nhớ rất rõ, đây là lần thứ hai mà anh đã nói ra câu đe dọa này rồi. Không phải là lời đe dọa đơn thuần mà trong lúc nóng giận anh thốt ra. Mà thực tế, đó luôn luôn đi kèm với mình chứng. Lúc trước vì để né tránh cảm giác thật khi đối mặt với nó, Aki đã chọn cách ra nước ngoài ba năm. Nhưng dường như sức chịu đựng của anh càng ngày một kém đi, khi không thể nhìn thấy người con gái lẳng xăng chạy theo mình mỗi ngày. Đòi hỏi từ thứ này đến thứ khác, bắt anh hạ thấp tôn nghiêm diễn đủ mọi trò. Nhưng mà lại là người, lại là người duy nhất khiến anh cười nhiều nhất. Do đó, anh đã quyết định trở về đây, và đối diện với cô nhóc bé bỏng năm nào. Thay vào đó - vẫn là với tư cách của một người anh trai.

Lắc đầu, nhìn sâu vào con người lạnh lùng của Aki, nó lắc đầu lia lịa:

- Đừng mà Aki! Em biết là em sai rồi! Anh tha lỗi cho em có được không?-Nó hối lỗi nói, sau đó đưa hai tay ra trước mặt Aki- Đỡ em ngồi dậy đi!-Xuống nước, nó hạ giọng. Dịch Hy như chút bỏ được muộn phiền, nên cũng không nói thêm lời nào. Anh cười nhẹ, rồi đưa hai tay giữ lấy cánh tay nó, sau đó kéo cô nhóc bé bỏng ở đối diện vào người mình. Dùng tất cả tâm ý để xiết chặt. Nó lúc này cũng xiết chặt anh, phần đầu dụi dụi vào khuôn ngực rắn chắc, cảm thán một câu:

- Thật ấm !

Xấu xa, nó chưa từng nghĩ mình sẽ xấu xa đến mức độ này. Won đã từng nói với nó rằng: Giữa một nam và một nữ, dù có thân thiết đến mức độ nào cũng không được va chạm thân thể một cách tự nhiên như vậy. Nhưng mà không hiểu sao với Aki, nó càng tách, thì lại càng bám dính anh. Nếu như để Won mà nhìn thấy được cảnh tượng này, thì anh nhất định sẽ thả trôi sông nó cho xem.

Cúi khuôn mặt anh tuấn của mình đặt nhẹ lên mái tóc thơm nồng mùi dầu tây của nó, anh cười. Anh thích nó. Anh thật sự rất thích nó. Nhưng mà ngoài dùng tư cách người anh trai ở bên cạnh nó, quan tâm nó, yêu thương nó, thì anh nên làm gì khác đây?

#End chap 14 :-* :-* :-*

15. Chương 15: Chuyện Gì Cũng Làm Hết Rồi !

- Aki, em đói. Từ hôm qua đến giờ em vẫn chưa ăn gì hết đó!

Nó nũng nịu nói, tay xiết chặt chú gấu teddy to dùng màu hồng nhạt vào lòng. Thật sự bây giờ nó rất đói a. Aki mà còn bỏ mặc nó nữa, thì nó sẽ không còn mạng để đấu tranh với Won mất. Aki lúc bấy giờ thở rõ ra một hơi, rồi nhìn vào nó nhướn mày:

- Sao lúc đi quán gia mang thức ăn đến, em lại từ chối hả? Bây giờ nếu đã khỏe rồi, thì tự đi mà ăn đi!

Mẹ nó, anh đang nói cái quái gì thế? Cả ngời dậy nó còn phải nhờ anh nữa là. Huống hồ, bảo nó tự đi ăn. Hay là anh muốn nó phải từ đây lăn xuống dưới hả?

Gương mặt ai đó biến dạng sau câu trả lời hời hợt của Aki. Bây giờ nó rất muốn đánh chết cái tên không biết thương hoa tiếc ngọc này!

- Em cũng có lòng tự trọng của em vậy! Nếu chân em không thể đứng dậy, em đâu có nhờ anh. Aki đáng ghét! Em còn nghĩ anh sẽ tốt với em, thì ra chỉ là lừa gạt thôi!

Nó bực dọc hét, rồi cầm lấy gối ném thẳng về phía Aki. Aki lúc này kịp thời bắt được, gương mặt điển trai của anh ngay tức khắc tối sầm lại. Anh cẩn thận đặt nhẹ gối xuống nệm, rồi từ từ thu hẹp khoảng cách giữa mình với nó hơn. Bây giờ thì nó đang bị anh áp sát vào thành giường a. Cả cơ thể dường như không thể cử động được nữa. Dịch Hy bỗng cười nhếch một cái, sau đó di chuyển ngón tay mình lên cánh môi nó sờ nhẹ:

- Ở đây..-Đang nói thì anh bỗng khựng lại, đôi mắt lạnh đậm hướng vào nó- Anh có thể không?-Boong, nó như bị ai đó vừa mới phi một hòn đá vào đầu. Có thể không? Có thể cái gì chứ?

Mồ hôi nó theo câu hỏi của Aki mà vô thức chảy xuống. Nuốt nước bọt một cái, nó nhìn anh lắc đầu:

- Không được! Chúng ta là..

Cộc Cộc

Tiếng ai đó đang ở bên ngoài gõ cửa cắt ngang câu trả lời của nó. Dịch Hy chau mày rõ một cái, rồi khó coi đứng dậy đi về phía cửa. Mẹ nó, đến lúc nào không đến. Lại chọn ngay lúc này phá hỏng mọi chuyện của anh.

Cạch

- Sao lại là mày?

Cả hai người con trai vừa nhìn thấy nhau đã không hẹn mà đồng thanh hét lên. Nó vì ở phía xa, nên cũng không biết là ai đang nói chuyện. Nó chỉ biết được một điều là: Giọng điệu của Aki đang cực kỳ không vui a.

- Tao hỏi mày: Rốt cuộc mày làm gì ở phòng của Tuyên Thy? Mày đã làm gì con bé rồi hả?

Ben khó chịu chất vấn. Anh biết Aki thích nó. Thậm chí là rất muốn có nó. Lý nào một nam một nữ ở cùng một phòng lại không có chuyện gì. Huống chi, người đó lại là Aki chứ!

Im lặng trước câu hỏi của Ben, Aki quay lại nhìn vào nó trầm ngâm rồi quay lại nhìn vào Ben cười nhếch:

- Chuyện gì cũng làm hết rồi!

Dịch Hy chắc nịch đáp, điệu bộ có chút khiêu khích Ben. Won đứng lúc từ phòng khách đi lên, liền nhìn vào Aki chau mày. Chuyện gì cũng làm hết rồi nghĩa là sao?

- Hai đứa bây đang nói cái gì vậy?

Chết! Giọng đó không phải là của Won sao? Nó vừa nghe đến giọng của Won, liền lật đật nhấc đôi chân đầy đau đớn xuống giường. Nếu nó không tránh mặt Won, thì nó sẽ chết rất khó coi nha.

- Tuyên Thy ngồi yên đó !

Aki quay lại nhấn mạnh. Nó nhìn anh, rồi ngoan ngoãn gật đầu:

- Dạ được !

Bữa cơm chiều được diễn ra bằng cái không khí vô cùng thống khổ. Nó dù ăn xong rồi, nhưng vẫn không thể nào như mọi khi mà chạy vụt lên phòng. Đành ở đó ngồi quan sát từng cặp mắt vừa ăn vừa lườm nhau. Chỉ có một mình Nae, là nhìn sang cả đám lắc đầu:

“ Aki! Đưa em lên phòng ”

Nó nghĩ thầm, rồi nhấc chân chạm nhẹ vào chân anh gợi ý. Người bên cạnh lúc này nhìn sang nó mỉm cười, rồi di chuyển bàn tay mình lên mái tóc nó vuốt nhẹ:

- Bảo bối ngoan, để anh đưa em lên phòng!

- KHOAN ĐÃ !

Won và Ben không hẹn mà đồng thanh. Sau đó là tiếng ho sặc sụa từ người ở bên cạnh. Cái quái gì đang xảy ra vậy không biết? Cả ăn cũng ăn không được yên. Aki nhìn lại nó thở dài, rồi quay lại đối mặt với cả hai:

- Lại chuyện gì nữa đây?

Dịch Hy khó chịu hỏi. Won lúc này không nói gì, chỉ lẳng lặng đặt bát đĩa lên bàn rồi bước đến trước mặt nó. Anh chủ động cúi người xuống lòn tay qua đôi chân nó, sau đó thì nhấc bổng cô bé trước mặt lên trong sự khó hiểu của cả ba.

- Anh.. Làm gì vậy?

Nó cũng khó hiểu không kém hỏi. Won giữ chặt nó hơn, rồi dùng ánh mắt nghiêm nghị hướng về phía cả ba người còn lại:

- Tao muốn nói chuyện riêng với con bé một chút. Cảm phiền ba đứa bây đừng xen vào!

P/s: - Ừm. Chuyện gì cũng làm hết rồi :))) Ta trả hàng nhé :-*

16. Chương 16: Bản Thân Anh Muốn Vượt Tường

Nói chuyện riêng sao? Nó và Won ngoài chiến tranh ra thì có gì mà nói chứ? Bà nó, anh lại muốn dỡ cái trò gì đây?

Ở yên để Won mang mình vào căn phòng của anh, nó lúc này vừa lo lắng vừa sợ hãi. Trong nhà này căn phòng nào cũng hầu như được cách âm rất tốt. Nếu nhờ mà Won mưu sát nó, thì làm sao mấy tên dưới kia có thể cứu vớt nó kịp thời hả?

Rồi hướng mắt nhìn vào người con trai trước mặt mình, nó thỏ thẻ lên tiếng:

- Won, em muốn trở về phòng của mình!-Không gian càng nồng nặc mùi sát khí hơn khi nó phát ra câu đề nghị với Won. Anh không nói không rằng, chỉ bước nhanh hơn vào căn phòng của mình. Sau đó, Hiếu Phong đặt nó ngồi xuống giường. Còn mình thì đi về phía cửa phòng khóa chặt lại- Won..-Bất an, nó liền đứng nhanh dậy. Mẹ kiếp! Nói chuyện riêng cần gì khóa cửa luôn cơ chứ? Dù sao anh cũng đã nói mấy tên kia đừng xen vào rồi mà!

- Ở đây đến lượt em lên tiếng sao?

Rồi. Tuyền Hiếu Phong lại ăn nhằm thuốc nổ rồi hay sao? Đương nhiên khi nói chuyện riêng, thì anh phải có lòng tốt cho nó phát biểu chứ. Đằng này, lại muốn giành hết một mình mình nói hay sao?

- Em chỉ là, định hỏi anh: Tại sao lại khóa cửa phòng thôi!

Nó e dè chỉ tay về cánh cửa bị khóa chặt. Lúc này Hiếu Phong cười khẩy một cái, rồi di chuyển lên cổ áo nơi lỏng cả vạt ra. Sau đó, anh xoay người lại đối diện với nó:

- Không phải anh đã nói rất rõ ràng, anh có chuyện riêng muốn nói với em sao. Nếu như anh không khóa cửa, thì không phải em đã có lý do bỏ chạy rồi hả?

Mẹ nó, sao anh lại đón được nó định bỏ chạy vậy? Mà dù có muốn bỏ chạy, thì anh nghĩ xem, nó bỏ chạy bằng cách nào?

Rồi di chuyển từng bước chân ngày một đến gần nó hơn, Won đưa bàn tay ra đặt nhẹ lên eo nó, sau đó kéo sát vào người mình. Nó vì hành động đột ngột của anh, nên cũng không thể phản kháng lại Won. Hai cá

thể lại va chạm với nhau như không thể tách rời. Tay còn lại, anh cẩn thận đặt nhẹ lên chiếc cảm nhỏ nhắn của nó:

- Anh hai, anh đang làm gì vậy?

Anh hai? Hai từ này thật sự rất khó nghe nha. Thời gian qua anh đã rất ngán ngẩm khi được nó gọi anh bằng hai từ tệ nhạt này. Tại sao không như những người con gái khác, trực tiếp gọi anh là "Hiếu Phong". Là Tuyên Hiếu Phong đó!

- Em vừa mới gọi anh là gì vậy?

Mẹ nó, anh đâu có bị lãng tai đâu. Sao cứ bắt nó lặp lại hai từ "ANH HAI" đó hoài chứ? Rốt cuộc thì cái tên "ANH HAI" của nó hôm nay bị làm sao vậy?

- Em..-Nó lúng túng, hai bên cánh tay đang xiết lấy hai bên tay áo anh. Bây giờ nó phải làm sao để thoát khỏi Won đây? Còn cái hành động không ra gì này nữa? Đây đâu phải là hành động bình thường giữa hai anh em một nhà chứ? Không khéo, chúng lại diễn biến đi xa hơn thì nguy- Em cảm thấy rất khó chịu. Em muốn về phòng của mình để nghỉ ngơi!-Vừa hay nó tìm được cái cớ để phân chia sự chất vấn từ Won. Won sau khi nghe đến hai từ "NGHỈ NGƠI", gương mặt của anh cũng ngày một tối sầm lại. Mẹ kiếp! Tại sao anh lại muốn nghỉ ngơi cùng với nó ngay lúc này chứ? Không được! Anh không thể để tình trạng này đi xa hơn. Nhưng mà làm sao đây? Anh không thể không suy nghĩ đến nó mỗi khi ngủ.

- Em muốn nghỉ ngơi sao?

Nó đang tự hỏi hôm nay người uống nhầm thuốc là Won hay là nó đây? Sao có mãi một vấn đề, mà anh cứ bảo nó trả lời đi trả lời lại mới chịu chứ hả?

- Đúng vậy. Em muốn về phòng nghỉ ngơi. Có chuyện gì, ngày mai chúng ta nói được không?

PHÒNG KHÁCH

Mười lăm phút trôi qua như khiến Aki đang ngồi trên đồng lửa thấp thỏm. Mẹ kiếp! Nói chuyện có cần lâu như vậy không? Anh hoàn toàn không tin tưởng Won. Nếu nó xảy ra chuyện gì, đến lúc đó anh phải làm như thế nào đây? Không được rồi! Anh nhất định phải lên đó xem tình hình!

- Nè Aki, mày định đi đâu vậy?

Sau khi nhìn thấy anh đứng lên, thì cả Nae và Ben cũng không chịu được mà đứng dậy đồng thanh hỏi. Dịch Hy lúc này chau mày một cái, rồi nhìn chằm chằm vào cả hai:

- Tao không yên tâm để Tuyên Thy ở cùng Won. Cho nên tao phải lên đó xem thử. Hai đứa bây tốt nhất ở yên đây!

Anh căn dặn rồi nhanh chóng chạy vụt đi.

- Mẹ nó, sao lại khóa cửa chứ?-Hướng mắt vào cánh cửa được khóa trái, Aki tức tối chửi thề một câu- Tuyên Hiếu Phong mở cửa!-Đó là tiếng của Aki không phải sao? Nó không hề nghe nhầm. Nằm dài ở trên giường, nó khó nhọc ngồi dậy, rồi nhìn về phía cánh cửa phòng tấm mỉm cười. Won ở bên trong chắc chắn không nghe thấy giọng của Aki đâu. Nếu vậy, nó phải đi mở cửa cho anh mới được.

Một bước, hai bước, rồi ba bước.. Những bước đi khập khiễng của nó cuối cùng cũng dừng lại trước cửa phòng. "Cạch" Nó mở rõ một tiếng "Cạch" Cánh cửa phòng lúc này được bung ra, khiến nó nhìn rõ người trước mặt là ai hơn. Nó nhìn vào Dịch Hy cười tươi, rồi bước đến xiết chặt anh.

17. Chương 17: Góc Khuất Của Anh

- Buông em ra đi Won! Em không muốn đi học đâu!

Vừa mới tờ mờ sáng thức dậy, thì Tuyên Gia lúc bấy giờ lại có một cuộc chiến không hồi kết giữ nó và Won diễn ra. Hôm qua anh rất muốn giữ nó ngủ ở lại phòng mình. Nhưng mà cái lúc anh bảo nó nằm yên ở trên giường, thì thằng em trai rất có khí chất của anh đã đến mang nó đi. Cho nên đến giờ phút này, anh và nó lại tiếp tục cái trò chơi lờ lờ kéo kéo. Và địa điểm lúc này chính là - Phòng của nó.

Hiếu Phong sau khi nghe thấy tiếng khước từ của nó liền khựng lại. Anh chủ động buông cánh tay mình đang giữ ra, rồi hướng mắt nhìn vào nó gật gật đầu:

- Rốt cuộc thì anh phải nói bao nhiêu nữa, thì em mới chịu nghe lời anh đi học hả?

Tuyên Hiếu Phong bực dọc hỏi. Nó đưa tay nắm lấy một bên cổ tay mình, rồi hướng mắt về phía ông anh trai lấp bắp:

- Anh hai, em..

- Đừng gọi anh là anh hai nữa!-Người con trai trước mặt tiếp tục gắt lên. Nó lúc này không dám nói lời nào, chỉ lùi lại về phía sau vài bước. Chắc là Won giận nó lắm cho nên mới nói như vậy. Nhưng mà bây giờ nó không muốn đi học. Tại sao con người ta hằng ngày phải đến trường thì mới thông minh ra chứ?- Tuyên Thy, lại đây với anh đi!-Won biết mình đã lớn tiếng làm nó sợ, cho nên anh đã cố gắng hạ thấp giọng. Nó trưng đôi mắt cún con vào anh trai hồi lâu, rồi e dè bước đến đối diện Won. Hiếu Phong lúc này thở rõ ra một cái, sau đó anh đưa tay kéo nó lại gần với mình:

- Đừng mà!

Khóe môi nó giật giật lên khi cảm nhận cánh tay của Hiếu Phong đang lòn qua eo mình. Tay còn lại, anh cẩn thận di chuyển vào túi quần, rồi nghiêng đầu nhìn nó hỏi:

- Em không thích như vậy sao?-Thích cái đầu của anh chứ thích. Hành động này đâu phải đơn thuần như hai anh em đối với nhau. Nếu người ngoài không biết họ là anh em, thì còn nói nó và Hiếu Phong đang bắt đầu một mối quan hệ khác nữa. Mà nó đang suy nghĩ cái gì trong đầu vậy? Anh và Aki đều là anh của nó. Nó không thể nào cứ có hành động ám muội với cả hai như thế này- Không phải bình thường em hay trách anh, là không biết cách chiều chuộng em như Aki sao? Em còn nói, anh rất ít khi dành ra nhiều thời gian cho em. Vậy bây giờ được thôi. Anh sẽ cố gắng thực hiện những gì mà em muốn. Chiều chuộng em, cố gắng chi ra nhiều thời gian cho em. Vậy nên, hôm nay em không cần đến trường nữa!-Nó chưa nghe hiểu hết những lời của Hiếu Phong, thì ngay tức khắc đã bị anh dịch chuyển về phía giường. Chạm nhẹ đôi chân yếu mềm vào chân giường, nó những tưởng mình đang rơi từ mười tám tầng địa ngục xuống. Bước tiếp theo, không phải như trong tiểu thuyết đã viết chứ? Hay là nó đọc nhiều thể loại Incest quá nên bị ảo tưởng chẳng?

- Won..-Nó ngập ngừng gọi tên anh, sau đó nuốt nước bọt một cái. Hiếu Phong dường như bị làn môi đỏ mọng ngay trước mặt thu hút, nên trong bất giác chỉ mỉm cười. Nụ cười chân thật khiến nó có chút điều đúng. Mẹ nó, cái quái gì đang xảy ra vậy?- Đừng làm em sợ có được không? Chúng ta không thể nào như vậy được!-Một con cừu trước khi bị sói chiếm dụng quả là rất biết tìm cách để thoát thân nha. Anh nhìn nó cười khẩy một cái, rồi mạnh bạo dồn nó ngã xuống giường. Hai tay anh chống xuống nệm, còn thân thể thì nằm ở trên người nó. Tư thế này thật sự ám muội nha.

Trong khi nó còn chưa kịp phản ứng gì, thì anh đã nghiêng đầu xuống cạnh vùng cổ nó cắn nhẹ. Cảm nhận được một lực đau vừa mới diễn ra với mình, nó bưng tỉnh dùng hai tay lòn ra sau lưng anh đánh mạnh vào:

- Tuyên Hiếu Phong, anh không được! Anh không được làm như vậy với em! Tuyên Hiếu Phong, anh không được!

TRỞ VỀ THỰC TẠI

Người con trai bên cạnh vừa nghe thấy tiếng nó la hét trong giấc mơ, liền nghiêng người sang cau mày. Ngay bây giờ thứ mà anh bắt gặp, chính là một cô nhóc đang lăm tấm đầy mồ hôi vì cơn mơ quái ác. Anh cẩn thận đưa tay lau nhẹ mồ hôi trên trán nó, rồi ôn tồn lên tiếng:

- Tuyên Thy, em bình tĩnh lại có được không? Mau mở mắt ra nhìn anh đi!

Aki lo lắng lên tiếng. Nó vừa nghe được loáng thoáng có ai đó đang gọi mình, liền nhanh chóng mở to con ngươi ra. Anh như chút bỏ được gánh nặng cười tươi, rồi vòng tay kéo sát nó vào người mình, làn môi anh cũng vừa đúng chạm vào trán của nó:

- Aki, em sợ!-Nó nói, cố gắng rút người lại vào cơ thể Dịch Hy- Giấc mơ đó rất đáng sợ! Em không muốn nó diễn ra một chút nào cả! Aki, em không muốn!-Ai đó sợ hãi hơn khi nghĩ đến những gì vừa diễn ra trong giấc mơ. Nhưng mà người ta vẫn thường nói rằng: Giấc mơ và hiện thực sẽ vô cùng trái ngược nhau. Nhưng sao trong giấc mơ vừa rồi, nó lại cảm thấy là một điềm báo trước. Phải chăng, mọi thứ đã được thay đổi rồi chăng?

Rồi vòng qua xiết chặt lấy phần cơ thể nó hơn, Dịch Hy trong lúc này cười khê:

- Có anh ở đây, em còn sợ gì chứ? Đó chỉ là một giấc mơ thôi. Khi tỉnh dậy, thì nó cũng đâu có biến thành sự thật được đâu. Đúng không?-Di chuyển tầm mắt xuống nó, anh hỏi. Nó lúc này đưa mắt nhìn lên anh, rồi bắt giấc gật đầu- Cho nên, em không cần phải lo lắng. Bây giờ chúng ta đi ăn sáng thôi! Tay của anh bị em hại làm cho tê hết rồi!-Aki lên tiếng reu reo nó. Nghe anh nói đến đây, thì nó có chút giật mình. Tối qua nó và Aki lại ngủ cùng một giường sao? Không không! Nó sẽ không để chuyện này xảy ra một lần nào nữa đâu. Dù sao anh cũng là anh của nó. Thân thiết đến vậy cũng không thể tự nhiên đến mức này.

” Cộp ” Năm tách cafe được đặt lên trên bàn trước mặt của cả năm. Nó đưa mắt nhìn sang cả bốn người còn lại, rồi nhìn vào tách cafe sữa ở trước mặt mình hiểu kỳ. Tại sao của bốn người còn lại đều là cafe đen, còn nó thì lại có chút sữa chứ? Bình thường nó cũng giống như Aki và Won, đều sử dụng cafe đen vào mỗi buổi sáng thôi mà. Sự thay đổi này làm nó có chút không quen nha.

- Nè nhóc, ăn sáng rồi mau đến trường đi. Hôm nay em có tiết kiểm tra một tiết đó! Ăn xong, Ben sẽ đưa em đến trường-Aki vừa ăn vừa quay sang nó nhắc nhở- Còn nữa, chăm chỉ làm bài thật tốt cho anh. Nếu như bài kiểm tra em dưới 5, thì đừng có mà nhìn mặt anh!-Người con trai ở bên cạnh tiếp tục dùng lời lẽ dao gươm đe dọa. Nó nhìn anh không nói gì, chỉ ngoan ngoãn gật nhẹ đầu. Won lúc này ở đối diện quan sát từng cử chỉ của cả hai, liền ử dột thở rõ dài. Nếu như nó ngoan ngoãn nghe lời anh như đối với Aki thì có phải tốt rồi không?

Rồi đặt nhẹ tách cafe lên bàn, Won nhanh chóng đứng dậy:

- Tao no rồi. Tao đến công ty trước đây !

#End chap 17 *Clap Clap*

18. Chương 18: Đồ Vô Sĩ Như Anh

“ Bây giờ phải làm sao đây? Mình không muốn bước vào trong một chút nào hết đó! Rốt cuộc phải làm thế nào bây giờ? ”

Do dự, lo lắng, là những gì nó nghĩ đến khi vừa đặt chân đến cổng trường. Nó có nên bước vào bên trong không? Hay là như mọi khi bỏ chạy thật nhanh về nhà? Nhưng mà hôm nay có một tiết kiểm tra Hóa, nếu điểm nó mà dưới 5 thì biết ăn nói làm sao với Aki đây?

- Nè, sao em không vào trong đi?

Ben hạ một bên kính xe xuống nhìn nó hỏi. Nó lúc này từ từ xoay người lại nhìn anh, rồi lắc lắc đầu:

- Hay là anh đưa tôi về đi!

- What?-Ben hét lên- Em đừng có đùa chứ Tuyên Thy! Em muốn Aki giết chết anh hay sao hả?-Ai đó bức xúc hỏi tiếp. Nó lúc này không nói gì chỉ bĩu môi một cái, rồi quay người bước vào trong. Gặp thì gặp, nó không sợ anh ta đâu.

TIẾT HÓA

Sau khi lớp trưởng đã phát giấy kiểm tra một tiết cho cả lớp, thì lúc này ai nấy cũng đều cảm cúi làm bài. Riêng chỉ duy nhất một mình nó lúc này, là ngồi ở bàn đầu dãy ba hướng mắt nhìn lên ông thầy diễn trai dạy Hóa của mình lo lắng. Bảo là thầy, chứ thật ra anh chỉ hơn nó có vài tuổi thôi. Và từ khi có sự xuất hiện của anh, nó lại bị Won phạt nhiều hơn bởi vì tội trốn học. Cơ mà thật lạ nha. Đáng lý ra nó phải đi học thường xuyên mới đúng chứ. Nhưng không hiểu sao khi đối diện với anh, thì nó lại có gì đó vô cùng sợ hãi. Và một điều càng kỳ lạ hơn là: " TIẾT HÓA ANH TA CHIẾM HẦU NHƯ HẾT CẢ TUẦN "

Rồi hướng mắt xuống cô nhóc ở đối diện mình, Mạc Cảnh Thần trong bất giác cười khẩy. Anh nhanh chóng đứng dậy bước xuống bàn của nó, rồi cao ngạo để hai tay vào túi quần:

- Tại sao em vẫn còn chưa làm bài? Hay là những bài tập này quá khó hả?

Anh hỏi, nó trơ mắt nhìn Cảnh Thần rồi bất giác im lặng. Chết tiệt! Những bài tập đơn giản như thế mà làm khó được nó sao? Chỉ là, nó ghét có cảm giác ai đó luôn chăm chăm quan sát mình.

- Tuyên Thy, tôi đang hỏi em đó! Em mau trả lời cho tôi biết đi!

Không nhận được câu trả lời, Mạc Cảnh Thần tỏ ra có gì đó khó chịu. Nó lúc này đứng dậy đối diện anh, rồi cẩn thận lên tiếng:

- Thưa thầy, em muốn đổi chỗ!

Sao? Anh không nghe nhầm chứ? Nó chắc chắn đang muốn trốn tránh anh. Như thế thì làm sao có thể chứ?

- Tôi không cho phép!-Anh khẳng định, sau đó đưa mắt quan sát từng học sinh trong lớp của mình, rồi quay lại nhìn vào nó- Bây giờ em mau chóng làm kiểm tra cho tôi đi. Còn nữa, hết tiết ở lại tôi có chuyện muốn nói với em!-Cái quái? Anh ta lại muốn nói mấy chuyện vớ vẩn đó với nó nữa sao? Nó phải nói bao nhiêu lần thì anh ta mới hiểu đây chứ? Bực mình thật!

- Em biết rồi!

Kết thúc giờ học nó đột nhiên đổi ý không muốn ở lại đối diện với Cảnh Thần. Cho nên đã dùng 36 kế chạy là thượng sách. Nhưng khi nó vừa tới cổng, thì đã thấy người con trai kia đã đứng đó đợi mình tự bao giờ. Anh nhìn vào nó cười nhếch, rồi nhanh chóng tiến lại trước sự dòm ngó của mọi người.

- Tôi biết chắc là em sẽ không giữ lời hứa mà. Nhưng mà không sao, tôi cũng đã thay đổi kế hoạch của mình rồi. Bây giờ tôi sẽ đưa em đến một nơi.

- Không đời nào! Tôi không đi theo người xấu như anh đâu!

Nó chắc nịch đáp, rồi lướt qua anh đứng ngó nghiêng tìm kiếm xe của Ben. Mẹ nó, giờ phút này anh ta đã chạy đi đâu rồi chứ?

Bực mình, nó lôi điện thoại từ trong túi ra. Đang lúc định bấm số gọi cho Aki, thì Mạc Cảnh Thần ở phía sau đã nhanh chóng giật lấy. Nó bực mình quay lại nhìn anh, rồi lớn tiếng chửi một câu:

- Đồ vô sỉ !

Không sao! Anh không thấy có vấn đề gì cả. Mặt dày giữ lấy điện thoại của nó, anh cười khẩy rồi cẩn thận tắt GPS.

- Anh muốn làm cái gì vậy? Mau trả điện thoại cho tôi đi!

Ai đó tiếp tục hét, tay không ngừng với lấy chiếc điện thoại. Mạc Cảnh Thần lúc này cầm điện thoại giơ cao lên, ánh mắt trêu ghẹo nhìn vào nó khiêu khích:

- Khi nào chưa cao hơn, thì em nên bỏ ý định đó đi! Đồ trẻ con!

- Anh..

- Tôi đã nói rồi, em có đi theo tôi hay không?

- Tôi không đi! Anh là người xấu!

Nó tiếp tục mắng. Kyo lúc này cười rõ khẩy một cái, rồi bước đến gần hơn với khoảng cách nó đứng:

- Vậy hôm nay tôi sẽ cho em biết thế nào là người xấu! Mau lên, đi theo tôi!

Anh bực dọc ra lệnh, rồi một mực kéo nó vào xe trước sự chứng kiến của nhiều người..

19. Chương 19: Kết Thúc Mở [End]

- Không tìm thấy? Mày đang nói cái quái gì vậy?

Dịch Hy như phát điên lên khi nghe được nội dung mà Đường Hiếu Kiệt vừa mới nói với mình. Bình thường nó rất bướng anh biết. Nhưng mà nó cũng đã có hứa với anh, sau này sẽ cố gắng đi học đều. Làm sao có việc khi học rồi lại không về nhà chứ? Chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì rồi!

- ..

- Ổ yên đó, tao sẽ đến ngay!

Ở MỘT NƠI KHÁC

Nơi mà Mạc Cảnh Thần định đưa nó đến, chính là ngôi biệt thự được đặt gần với trung tâm thành phố của anh. Ở đây được thiết kế theo phong cách uy nghi như một lâu đài cổ vậy. Anh cho xe dừng lại ở gara, rồi hướng mắt vào cô bé đang ngất đi bên cạnh mình mỉm cười. Sau đó, Kyo nhanh chóng tháo dây an toàn của mình ra, rồi nghiêng người về phía nó. Bàn tay rắn chắc của anh trong lúc này, cũng từ từ di chuyển lên mái tóc nó vuốt nhẹ. Tiếp theo sau, anh cẩn thận để môi mình đặt lên trán nó một nụ hôn:

- Em gái của anh, chúng ta đến nơi rồi!

Nó vừa nghe đến hai từ ” EM GÁI ” thì mắt ngay tức khắc đã mở to ra. Bất ngờ bắt gặp khuôn mặt của Kyo rất gần mình, nó đâm ra hoảng loạn, hai tay chống nhẹ vào ngực anh:

- Anh là người xấu! Mau tránh xa tôi ra đi!

Nó mắng. Cảnh Thần mặt mũi tỏ rõ ra một hơi, rồi đưa tay nắm lấy cổ tay nó:

- Em bình tĩnh một chút có được không? Anh là anh trai của em. Không lý nào anh lại hại em gái của mình, em có hiểu hay không vậy hả?

Anh gắt, nó im lặng. Nó phải nói với cái tên không hiểu tiếng người bao nhiêu lần nữa đây? Nó không phải là em gái của anh ta. Tại sao anh ta cứ một mực khẳng định vậy chứ?

- Được rồi anh không làm em sợ. Bây giờ em ngoan ngoãn đi theo anh. Anh sẽ đưa em đi gặp một người!

Cảnh Thần hạ thấp giọng, rồi thu người về vị trí ban đầu mở cửa xe bước xuống. Nó lúc này cũng không biết làm thế nào, đành ngoan ngoãn làm theo lời Kyo bước xuống xe:

- Bước tiếp theo tôi phải làm gì hả?

Nó nhìn anh hỏi. Cảnh Thần nở khẽ một nụ cười, sau đó bước đến đưa tay kéo nó vào người mình:

- Em không cần phải làm gì hết! Chỉ cần đi theo anh là được rồi!

Trong khi nó đang ngàn cân treo sợi tóc bên Mạc Cảnh Thần. Thì ngay lúc này ở Tuyên Gia, bầu không khí lại vô cùng u ám. Dịch Hy ngồi ở đối diện nhìn vào Ben nhưng chẳng nói câu nào. Điều đó, khiến cho Ben có cảm giác khó chịu. Nếu có giận thì cứ trực tiếp mắng anh đi, tại sao lại im lặng như vậy chứ?

- Có khi nào, con bé chỉ là đi đâu đó một chút không?

Nae lên tiếng phá tan bầu không khí căng thẳng hiện tại. Won trầm ngâm đẩy nhẹ gọng kính lên, rồi bắt giác lắc đầu:

- Không đâu! Nếu là đi đâu đó, thì con bé nhất định sẽ nói với chúng ta một tiếng. Trừ phi..

Giọng Won bỗng ngập ngừng khi nghĩ về điều đó. Ném ánh mắt khó coi nhìn sang Won, Nae và Ben ngay tức khắc hét lên:

- Bị bắt cóc sao?

Cả hai ngay lúc này không hện mà đồng thanh. Dịch Hy khép chặt mắt thở rõ ra, rồi nhanh chóng đứng dậy quay mặt về phía khác:

- Theo tao nghĩ đó lại càng không thể!-Anh khẳng định, sau đó xoay người lại đối diện với cả ba- Nếu như là bắt cóc, thì nhất định bây giờ bọn bắt cóc đã tìm chúng ta đòi tiền chuộc rồi. Theo tao nghĩ, bây giờ con bé vẫn an toàn. Chỉ là, tao không thể biết bây giờ con bé đang ở đâu thôi!-Aki cẩn thận giải thích. Cho dù khuôn mặt anh biểu cảm vô cùng bình thản, nhưng thật ra bên trong lại là những đợt sóng ngầm. Nói không lo lắng chỉ là nói dối thôi. Điều anh lo lắng lúc này chính là, nó thật sự có được an toàn như anh đã nói không?

Rung.. Rung.. Rung

Ngay sau khi câu nói của anh kết thúc thì chuông điện thoại của Aki lúc này cũng reo lên. Anh theo phản xạ lấy điện thoại, rồi nhìn vào cái tên trong danh bạ cau mày. Có phải người gọi điện là nó không?

(*Giải thích: Ở đây ý của Aki là: Dù danh bạ hiển thị số của nó, nhưng có khi nào lại là một người khác đang gọi không?)

- Là ai gọi vậy?

Cả ba đứng nhanh dậy đồng thanh hỏi. Aki nhìn chằm chằm vào cả ba, rồi ra hiệu im lặng, sau đó thì nhấc máy:

- Aki..

Là nó anh không hề nghe nhầm. Thở rõ ra một hơi, anh ở bên đây mỉm cười:

- Tiểu yêu tinh em, rốt cuộc đã bỏ đi đâu vậy hả? Em có biết bọn anh rất lo lắng hay không?

Anh vừa mừng vừa tức giận quá. Nó lúc bấy giờ tựa lưng vào thành giường, tay vòng lấy con gấu teddy to đùng biết lỗi đáp lại anh:

- Em biết. Em xin lỗi anh!

- Anh không tính toán với em. Nhưng mà rốt cuộc bây giờ em đang ở đâu vậy?

Không chỉ anh mà cả ba người còn lại đều sốt ruột muốn biết nó đang ở đâu.

Cạch

Một tiếng ” Cạch ” vang lên khiến khuôn mặt của Aki ngay tức khắc tối sầm lại. Nếu anh không lầm, người đẩy cửa là một người con trai. Vì trọng lượng của bước chân anh đều không nghe không sai vào đâu được. Nhưng nó đang ở bên cạnh ai chứ?

- Tuyên Thy, em rốt cuộc đang ở đâu vậy? Người bên cạnh em có làm tổn thương đến em không? Mau trả lời anh biết đi!

Dịch Hy luống cuống hỏi tiếp. Mạc Cảnh Thần nhìn vào nó cười tươi, rồi ngồi xuống giường ra hiệu nó đưa điện thoại cho mình. Ban đầu nó cũng cương quyết không chịu đưa. Nhưng vì tính bướng bỉnh của nó mà Kyo không chịu được giật lấy. Sau khi lấy được điện thoại từ tay nó xong, anh liền ra hiệu bảo nó im lặng, còn mình thì trực tiếp đối thoại với Aki:

- Tuyên Tông, cậu không cần phải lo lắng cho con bé như vậy đâu. Bởi vì em gái của tôi, tôi tự biết chăm sóc nó thế nào!

Em gái? Nghĩa là sao? Tên mạo nhận kia đang nói cái quái gì thế?

- Tôi không cần biết nó là em gái của ai. Điều tôi cần biết hiện giờ, chính là anh đã mang con bé đi đâu? Mau trả con bé lại cho tôi!

Aki bắt đầu cảm nhận được cơ thể mình nóng lên. Mọi thứ xung quanh anh dường như bị đảo lộn. Người ở bên đầu dây kia cười khẩy một cái, rồi cũng đáp lại câu hỏi của Dịch Hy:

- Được thôi! Nếu cậu muốn gặp con bé như vậy, thì một chút tôi sẽ gửi trực tiếp địa chỉ cho cậu. Còn bây giờ, tạm biệt!

Nói xong, Mạc Cảnh Thần liền tắt nhanh điện thoại rồi nhìn lại cô bé ở đối diện cười mỉm. Anh di chuyển bàn tay đặt lên tóc nó vuốt nhẹ, sau đó ôn tồn nói:

- Anh có thể hiểu được cảm giác của em ngay lúc này. Nhưng mà, có khó khăn thế nào đi nữa em cũng phải chấp nhận. Tuyên Gia, không phải là người thân của em. Dù họ có công nuôi dưỡng em trưởng thành thì đã sao? Mạc Cảnh Thần anh, mới chính là anh hai của em em có nghe không?

Thái độ của Mạc Cảnh Thần biến đổi sau những câu nói mà anh vừa nói ra. Còn nó, thì vẫn không thể nào tin vào chính đôi tai mình. Mẹ nó, sao cuộc đời của nó cứ y trong tiểu thuyết mà diễn ra vậy? Năm đó mẹ nó vì ba nó có người phụ nữ bên ngoài mà đem nó đi, kết quả là phải giao nó cho Tuyên Gia nuôi dưỡng thật sao? Chuyện này đúng là phi lý mà. Còn về Mạc Cảnh Thần nữa, từ thầy của nó lại đột ngột biến thành anh hai của nó sao? Không thể nào! Không thể nào như vậy được!

Rồi hướng đôi mắt đỏ hoe vào Kyo, nó không kìm được liền bật khóc. Một phần là tức giận, một phần là sự việc này cứ diễn ra một cách vô lý. Anh nhìn thấy đứa em gái mình đang khóc mà tim cứ như bị ai đó xé toạc ra. Mẹ nó, thật sự đau đến không thể tả.

- Hức, anh là người xấu! Tôi không thể tin lời nói của người xấu như anh!

Nó vừa nói vừa nước mắt ngắn nước mắt dài. Gắn bó suốt 15 năm, tại sao lại không phải là người thân của mình chứ? Thật vô lý! Điều này thật không thể tin được!

Nếu như nó đau một, thì Mạc Cảnh Thần anh lại đau gấp mười lần. Từ nhỏ anh đã luôn cố gắng tìm kiếm nó. Nhưng mà, lại không một chút tung tích. Và đến khi anh biết được em gái mình là ai, thì nó lại cho rằng anh là người xấu, né tránh anh, sợ sệt anh, thậm chí là còn rất ghét anh. Thử nghĩ xem, còn gì đau hơn, khi người thân của mình không chịu nhận mình chứ?

#Hoàn

#OE - SE Ending nha các mem :3 Dự định viết ss2 (Nếu rảnh) Và nếu có ra ss2 thì ta sẽ cho bọn họ lần sang tranh đấu nội bộ nha ^^ Câu này các nàng nghe chắc hiểu :-*

#Ngày hoàn 9/10/2017

(Tại mắc bệnh lười post) Ai đi ngang để lại xíu động lực ! Wall ta nuôi cá với trồng bơ không :)) Nói vậy thôi, chứ vẫn có nhiều bạn bảo cho sập nhà ta luôn ^^ Mơn các bạn đã đọc, theo dõi và cũng như đã giúp ta có động lực nhé !

20. Ngoại Truyện: Thầy Giáo Của Tôi Là Mạc Cảnh Thần

Trường S. Bây giờ là 10 giờ 25 phút. Nó nằm dài trên bàn sau bốn tiết học vật vã. Và đúng lúc vừa hay, tiết sau chính là tiết cuối cùng. Nó còn biết được một thông tin vô cùng quan trọng là: Thầy giáo dạy Hóa Học của lớp nó chính là một đại mỹ nam nha. Theo như thông tin mật mà nó lén điều tra, thì người con trai đó tên là Mạc Cảnh Thần. Đại thiếu gia tập đoàn thời trang MJ, năm nay vừa tròn 20 tuổi, và hiện tại đang lâm vào tình trạng FA. Ngoài ra, thì mọi thông tin và tư liệu quan trọng về anh ta nó đều không tài nào điều tra ra được.

- Oáp !

Buồn ngủ, nó cảm giác đôi hàng mi mình lúc này nặng trĩu. Tối qua vì mãi đọc truyện tranh, cho nên nó thức đến tận 1 giờ sáng mới chợp mắt. Bây giờ lại không được về nhà ngủ, thì còn gì đau đớn bằng a. Thế là vừa oán trách số phận nó vừa lim dim ngủ. Nhỏ bạn ngồi cùng bạn là Đoàn Hạ Vy quay sang nó lắc đầu. Đường đường là một học sinh ưu tú vậy mà vẫn có cái tật xấu này hay sao?

- Nè Tuyên tiểu thư, mày làm ơn đừng có ngủ như thế này được không? Tiết sau là tiết học của thầy Mạc đó!

Cô nói. Nó vừa mới nghe đến đây, liền cảm thấy mình tỉnh hẳn. Đúng rồi! Nó còn chưa biết mặt mũi tên thầy giáo đó ra sao nữa mà. Anh ta cứ như một sinh vật lạ ở ngoài hành tinh mới rơi vào trái đất nhỉ? Nghĩ vậy, nó đưa tay lên môi cắn nhẹ rồi mỉm cười.

Cộp

Cộp

...

Có tiếng bước chân người đang đi vào. Cả lớp được lớp trưởng hưởng ứng, nên lúc này cũng đều đứng nhanh dậy. Và người vừa mới bước vào, cũng chính là thầy giáo - Mạc Cảnh Thần.

- Chúng em chào thầy ạ!

Tất cả đồng thanh. Anh nhìn vào cả lớp gật đầu, rồi di chuyển tầm mắt về cô nhóc ở đối diện mình cười nhếch. Bất gặp được nụ cười khẩy của Cảnh Thần, nó lúc này bối rối lấy tập che mặt lại, nhưng vẫn chưa chỗ cho cặp mắt to tròn hướng vào anh. Mẹ nó, nó bị anh ta say nắng rồi sao?

- Các em mau ngồi xuống đi! Hôm nay chúng ta sẽ có một tiết làm quen trước!

Anh đứng trên bục giảng nhìn xuống cả lớp đồng loạt tuyên bố. Đoàn Hạ Vy chăm chú vào người con trai trước mặt mình hơn, rồi đỏ mặt cúi gằm xuống mỉm cười. Nó ngồi bên cạnh từng cử chỉ của Hạ Vy, rồi ghé mắt về hướng của Cảnh Thần tỏ ra có gì đó vô cùng khó chịu. Không lẽ ở ngoài đời cũng có chuyện sư đồ luyện hay sao?

- Đoàn Hạ Vy, cười gì cười suốt vậy?

Đỏ mặt, mặt của Hạ Vy đỏ như quả cà chua khi nhìn lại nó. Biểu hiện của cô quá rõ ràng như thế ư?

- S.. Sao? Có chuyện gì hả?

Cô lấp bắp hỏi lại. Nó bấy giờ đưa tay vỗ lên trán vài cái, sau đó quay sang cô cười trừ:

- Àh, không có gì đâu!

Nó đáp rồi nhanh chóng quay mặt sang phía khác. Không có mới lạ đó! Vấn đề này rất trầm trọng luôn nha!

- What? Mày bảo tao đưa cái này cho anh ta sao?

Đứng giữa sân trường nó hét lên sau khi được Hạ Vy giao cho một trọng trách quan trọng. Không phải cô chứ? Muốn tỏ tình thì trực tiếp đưa cho anh ta là được rồi, tại sao người đưa lại là nó chứ? Nhỏ đâu anh ta nghĩ nó thích anh ta thì sao? Còn nữa, ai đời chỉ mới gặp trong 45 phút thì đã đi chủ động tỏ tình rồi chứ? Thật là.. Mặt mặt chết đi được!

- Thôi mà Tuyên Thy. Mày giúp tao lần này có được không?

Hạ Vy lên tiếng năn nỉ. Nó phùng má ra một cái, rồi khó coi cầm lấy bức thư từ tay cô:

- Được rồi! Chờ tin tốt từ tao đi! Nếu tao không trở về, thì mày tự biết kết quả đi ha!

Ai đó nhướn mày với cô xong liền quay người bỏ đi. Vừa đi, nó vừa ranh ma mở bức thư ra đọc thử.

Nhận lấy bức thư từ tay nó, Mạc Cảnh Thần lúc bấy giờ đâm ra có chút khó hiểu. Anh vừa mới được bổ nhiệm đến đây, thì đã có người ngưỡng mộ anh rồi sao?

- Cái này..

Giơ bức thư lên, anh có ý dò xét. Nó vừa biết anh định hỏi gì, liền liên tục xua xua tay:

- Không phải là của em đâu nha! Chữ viết của em đẹp hơn đó rất nhiều lần! Còn nữa, em không thích mấy thể loại sũ đồ luyến lảm. Thể loại em thích là Incest cơ!

Chưa đánh mà tự khai rồi à? Mạc Cảnh Thần trong bất giác cười khẩy một cái, rồi bước đến đặt bức thư nó vừa đưa lên bàn, cả vóc dáng cao ráo của anh quay thẳng về phía nó. Con nhóc này cũng lạ thật. Người bình thường lại thích cái thể loại loạn luân quái gở đó sao?

- Rốt cuộc thì 15 năm qua, Tuyên Gia đã dạy dỗ em như thế nào vậy?

Hả? Nó không nghe lắm chứ? Tên này lên lút điều tra nó giống như nó đã cho người điều tra anh sao?

Rồi quay lại nhìn vào nét mặt khó coi của ai kia, Mạc Cảnh Thần trong phút chốc tiến nhanh lại áp sát nó vào chân tường. Nó nhìn anh, rồi đến lượt anh nhìn nó:

- Em đã nói rất rõ với thầy, em không có hứng thú gì với thầy hết đó! Mong thầy đừng có..

- Tôi không cần biết thể loại em thích là cái quái gì. Tôi chỉ cần biết: 15 năm qua Tuyên Gia đã dạy dỗ em gái của tôi thế nào vậy?

Nó im lặng, trưng đôi mắt to tròn vào Cảnh Thần. Em gái cái quái gì ở đây? Anh ta học nhiều quá nên bị ám đầu rồi hay sao?

- Thầy đúng là kỳ lạ thật đó! Chuyện của gia đình em, thì liên quan gì đến thầy chứ? Còn nữa, ai là em gái của thầy hả? Thầy có vấn đề ở não rồi đúng không?

Vừa hỏi nó vừa chỉ tay vào đầu anh. Mạc Cảnh Thần xiết chặt một bên nắm tay của mình lại, rồi dấm mạnh vào thành tường. Nó vừa bắt gặp hành động đáng sợ của anh, liền sợ hãi nhắm chặt mắt lại. Khốn kiếp! Anh ta thật lưu manh!

Đau, nơi tay anh rỉ ra vài giọt máu nhỏ. Nhưng cảm giác đau nhất lúc này vẫn là: Không thể nào thông não cái con nhóc cứng đầu này. Anh là anh trai của nó, nói bao nhiêu lần thì nó mới hiểu đây? Thể loại gì không thích, lại thích ngay thể loại loạn luân. Anh đang tự hỏi Tuyên Gia đã dạy dỗ nó như thế nào vậy?

Không gian rơi vào im lặng, nó từ từ mở mắt ra nhìn anh. Anh lườm nó một cái rồi, rồi hạ thấp khuôn mặt đang đang sát khí xuống cạnh khuôn mặt nó:

- Em gái của Mạc Cảnh Thần tôi, không thể nào trở nên hư hỏng như thế này. Tuyên Gia đào tạo ra em, thì tôi cũng có thể sửa đổi lại em. Mạc Hy Thần là tên của em, dòng máu em đang chảy là của Mạc Gia. Tôi nhất định sẽ nhanh chóng giành lại em!

Nói rồi, anh bực dọc quay người bỏ đi. Nó lúc này thở rõ ra một hơi, rồi bất giác ngồi bệt xuống. Anh ta đang nói cái quái gì vậy chứ? Nó làm gì là em gái của anh ta. Chuyện này thật vô lý!

Và cũng kể từ giây phút đó trở đi, mỗi lần mà đến tiết dạy của Cảnh Thần, thì nó luôn tìm cách bỏ trốn. Còn Cảnh Thần, vẫn chặt vật để nó nhận lại mình..

P/s: Viết xong tự nhiên chuyển sang thích thể loại này :)) Mơ nó, chả biết có được xem là hư hỏng hay không giống như Mạc Cảnh Thần đã nói không? Haha. Nếu như là hư hỏng thì các mem nhà ta bị ta dạy hư rồi ^^ Cảm ơn tất cả các mem trong thời gian qua đã ưu ái cho truyện nha !

#Yêu all <>

21. Ngoại Truyện 2: Nếu Anh Là Ánh Mặt Trời

- Gặp anh sao không hỏi?

Cả căn bếp ngay lúc này nồng nặc mùi sát khí khi có sự xuất hiện của Hiếu Phong. Nó đúng lúc vừa cầm tách cafe hơn hở bước ra thì ngay tức khắc đã bị anh làm cụt hứng. Dừng lại rồi đối mặt với anh trai, ai đó tức đến mức đỏ mặt. Mẹ nó, uống cafe cũng không yên một chút nào. Đã vậy không phải như Won đã nói: Anh không muốn có một đứa em gái cứng đầu khó đào tạo như nó sao?

Im lặng, nó dùng cặp mắt đầy oán hận nhìn vào anh. Còn Hiếu Phong cũng không mấy thoải mái trong lòng gì khi ghé mắt nhìn sang tách cafe trên tay nó. Con gái mà lại có sở thích uống loại cafe đắng ngắt không đường này sao? Đúng là không thể tin được nó lại là em gái của anh đó. Khác xa một trời một vực.

- Tránh ra!

Khó chịu vì mãi có người luôn cản đường nó dùng sức hét lớn. Won lúc này bình tĩnh khẽ nhếch môi một cái, rồi đưa tay giật lấy tách cafe trên tay nó. Hành động chỉ diễn ra trong thời gian ngắn khiến nó không đề phòng. Sau khi anh đã lấy xong, liền đưa lên môi nhấp một hơi cạn. Nó lúc này đỏ mặt tía tai nhưng không thể nói câu nào. Uống xong, Won cẩn thận đặt tách cafe lên bàn, sau đó quay lại nhìn nó nói:

- Thái độ của em như vậy là sao đây? Bình thường anh đối xử với em không tệ. Nhưng mà kể cả một tách cafe nhỏ, em cũng muốn so đo với anh sao?

WFT? Đối xử không tệ sao? Không phải nó đã nghe nhầm chứ? Bây giờ là 8 giờ sáng đâu phải 8 giờ tối mà nó còn mộng du. Phải! Anh đối xử với nó không tệ một chút nào - kể cả là yêu thương nó bằng việc phạt quỹ gối. Hừ, thù này nó tuyệt đối không bỏ qua cho anh.

- Đồ lưu manh !

Ai đó không biết phép tắc chửi thẳng vào mặt anh. Các cậu cũng biết rồi đấy! Con trai khi bị phán ba từ này sẽ có biểu hiện như thế nào? Đương nhiên là.. anh ta chỉ muốn bẻ đôi cô gái trước mặt ngay lập tức. Và anh cũng vậy, ngay bấy giờ anh lại chỉ muốn ăn tươi nó ngay tức khắc thôi.

- Em vừa mới nói gì vậy?

Won hỏi, giọng điệu có chút khác thường. Thật ra thì anh chỉ đang cố gắng kìm chế cảm xúc của mình thôi, vì anh muốn cho nó một cơ hội sửa đổi.

Nhìn anh, nó chậm chạp tiến đến gần rồi nhướng mày:

- Anh nghe không rõ sao? Em nói anh là đồ lưu manh đó!

Tám con chữ cuối được nó nhấn mạnh bằng giọng điệu cao ngạo. Won đỏ rục hai mắt lên rồi đưa tay kéo nó về phía mình, sau đó áp sát vào chiếc bàn ở cạnh đó. Chết tiệt! Nó đụng chạm nhầm người rồi. Anh sẽ đánh nó? Hay là giết nó đây?

- Đồ lưu manh! Anh là đồ lưu manh!

Vừa đau đớn khi bị Won xiết chặt hai bên cánh tay nó vừa mắng. Hiếu Phong bấy giờ bị tác động bởi lời nói này càng trở nên giận dữ. Anh dùng sức xiết chặt hai bên cánh tay nó hơn, rồi di chuyển khuôn mặt đang đờ đờ sát khí đến gần nó. Bây giờ mà nói tư thế này chả ra làm sao. Đầu óc nó chỉ hiện lên hai chữ " LOẠN LUÂN " to đùng. Thường thì những cảnh như thế này thì nam chính sẽ cưỡng hôn nữ chính a. Mà không phải! Nó đang nghĩ cái quái gì vậy chứ?

Sợ hãi, khuôn mặt nó bắt đầu biến sắc khi nhìn thẳng vào khuôn mặt Won áp sát mình. Làn môi này, ánh mắt này, khuôn mặt này tại sao lại quyến rũ như vậy?

- Won, tránh xa em ra !

Nó không chịu được mùi quyến rũ này lên tiếng cầu xin anh. Mà cũng phải thôi, ai ai mà không sa ngã khi có người làm hành động này chứ. Anh như chút bỏ được cơn thịnh nộ trong lòng liền bất giác cười nhẹ:

- Lúc này là ai muốn tiến gần hơn với anh hả?

Gì cơ? Giờ này còn đem chuyện đó ra nói? Lúc này nó vì sợ anh lẳng tai mới tiến đến mà nói thôi. Ai mà ngờ ông anh trai này ảo tưởng nặng đến vậy!

- Won, anh bị điên rồi!

Còn mắng? Anh nghe thấy đến từ diên liên cảm thấy cơ thể mình nóng lên. Mẹ nó, cứ muốn anh phát diên mới thỏa mãn nó à?

- Phải. Đúng như những gì mà em nói. Anh thật sự diên rồi!

Giọng nói của ai đó ngày một trầm đi sau khi nghe được nó mắng mình. Nó lúc này vừa cảm được sự thông thoáng khi được anh buông ra nhưng đồng nghĩa vòng eo lúc này đang bị Won xâm chiếm. Anh kéo sát nó vào người mình, còn mình thì vùi khuôn mặt anh tuấn vào mái tóc thơm mùi hương dầu tây của nó. Cảm nhận được sự khó chịu vây quanh mình, nó đưa hai tay ra phía sau anh đánh mạnh vào:

- Đồ xấu xa dừng lại!

Nó hét, hai cánh tay liên tục đánh đấm vào lưng Won. Hiếu Phong lúc này dừng lại hành động mình đang làm rồi nhanh chóng buông nó ra, gương mặt có chút ửng đỏ. Mẹ nó, anh đang làm cái quái gì vậy?

Đưa tay sờ nhẹ lên vùng cổ vẫn còn hằn vết Won vừa hôn, nó nhìn anh khóc nức nở:

- Tuyên Thy anh xin lỗi! Anh cứ tưởng em là..

Đồ xấu xa! Nó rất muốn hét lớn ba từ này vào mặt anh nhưng không thể hét vì cổ họng nghẹn lại. Nó biết Won không cố ý, nhưng mà anh tưởng nó là những cô gái quán rượu mà anh từng chơi trò 419 sao? Thật xấu xa đồ lưu manh!

- Hức, em ghét anh !

Nó hét, sau đó chạy vụt đi lên lầu. Won lúc này thở rõ ra một hơi, rồi quay lại nhìn theo nó cười nhạt:

“ Tuyên Thy, nếu thật lòng thích một ai đó, thì anh ta sẽ khiến cô gái đó chú ý mình nhiều hơn. Chỉ là, anh không nghĩ cách làm của mình quá cực đoan khiến em phải căm ghét. Nhưng mà, vì không phải là ánh mặt trời quá sáng chói, cũng không phải là tầm quan trọng trong lòng em. Cho nên, đừng bao giờ oán hận anh khi anh chỉ muốn em ngày trở nên ngoan ngoãn. Hiểu không? ”

P/s: - Post cho người ta biết mình còn sống :))

- Ai muốn có ngoại truyện cho Aki với Tuyên Thy nào?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-cung-nha-voi-my-nam>